

ΤΑΧ. ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 1986 ΕΤΟΣ ΛΣΤ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 805
Τιμή φύλλου Δρχ. 20—Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ Β΄

Μετὰ τὴν καθάρισιν τοῦ πρώην ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν κ. Αὐξεντίου συνελθοῦσα ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἐξέλεξεν ὡς Τοποτηρητὴν τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτην Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερόντιον.

Εἰς τὴν Σύνοδον τῆς 3/16/- 1 - 86, ἡ Σεπτῇ Ἱεραρχία ἀπεφάσισε, ὅπως συνέλθῃ τὴν 15ην Ἰανουαρίου 1986 (π.ῆ), ἵνα ἐκλέξῃ Νέον ἀρχιεπίσκοπον τῶν Γ.Ο.Χ. Ὡς τόπος ὥρισθῇ ἡ Ἱερὰ

Μονὴ ἁγίας Μαρίνης - Κορυδαλοῦ.

Οὕτως τὴν καθωρισμένην ἡμέραν (15 - 1 - 86), ἡ Ἱερὰ καὶ ἁγία Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, συνῆλθε εἰς τὸν ὡς ἄνω ὀρισθέντα τόπον, ἀφοῦ προηγουμένως παρηκολούθησε τὴν Θ. Λειτουργίαν, γενομένης ὑπὸ τοῦ νεωτέρου τῇ τάξει ἀρχιερέως Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Αὐλῶνος κ. Βικεντίου ὁ ὁποῖος εἰς τὸ τέλος αὐτῆς σημείωσε τὰ ἑξῆς:

Ο Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κος Χρυσόστομος Β΄ εἰς χαρακτηριστικὸν στιγμιότυπον κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐν τοῖς Γραφείοις Κάνιγγος 32.

**Σεβασμιώτατε Ἀγιε Πρόεδρε,
Σεβασμιώτατοι Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες,
Τίμιον Πρεσβυτέριον,**

Θεωρῶ σὰν χορηγία μεγάλης τιμῆς πρὸς τὴν ταπεινότητά μου νὰ προστῶ τῆς πρὸ ὀλίγου ληξάσης Θείας Λειτουργίας, μὲ τὴν ὁποία ἄρχισε ἡ, κατὰ τὰ θεία καὶ ἀπαράβστα εἰωθότα, διαδικασία γιὰ τὴν ψήφω ἀνάδειξιν τοῦ πρώτου Ἠγέτη, ἐν ἴσοις ἀδελφοῖς, τῆς μαρτυρικῆς μας Ἐκκλησίας.

Πρὶν ἢ ἀποθέσω τὰ ἱερὰ σύμβολα μὲ τὰ ὁποῖα ἐτελεσιουργήσα τὸ μέγα Εὐχαριστηριακὸ Μυστήριον, κρίνω ἐπάναγκες, ἐγὼ ὁ ἔσχατος τῶν Ἐπισκόπων, νὰ τονίσω μὲ λίγους ἀσθενικοὺς στοχασμοὺς καὶ σὲ Θεολογικὴ βάση τὸν ΗΓΕΤΗ, μὲ ὅλα του τὰ χαρακτηριστικά, ποὺ τὸν ἀνεβάζουν στὸν θρόνον τοῦ ΑΛΗΘΙΝΟΥ ΗΓΕΤΗ.

Πολλὰ λέγονται κι ἀπὸ πολλοὺς, ὑπευθύνους καὶ μὴ γιὰ τὰ προσόντα καὶ τὶς ἰκανότητες ποὺ πρέπει νὰ συγκεντρώνει ἓνας ἀληθινὸς ἡγέτης, ἀφοῦ εἶχαμε ἀστοχήσει στὴν ἀνάδειξη τοῦ ΠΡΟΚΑΤΟΧΟΥ. Ἄλλοι τὸν ὁραματίζονται σοφὸ κι ἐπιστήμονα, ἄλλοι γενναῖο στὴν καθημερινή του πάλη, ἄλλοι ἐνάρετο κι ἄλλοι πάλι ζητοῦν σαρκωμένο τὸ δυναμισμό στὸ πρόσωπό του. Τὰ κριτήρια ὅμως τῆς Χριστιανικῆς ἀποκάλυψης μᾶς δίνουν ἓνα διαφορετικὸ τύπο ἡγέτη. Ὅχι βέβαια σὲ μιὰ περιγραφὴ δεοντολογικὴ, ἀλλὰ σ' ἓνα ζωντανὸ παράδειγμα, ἐκεῖνο τοῦ Βαρνάβα, μιᾶς ἀπ' τὶς ἡγετικὲς φυσιογνωμίες τῆς Πρώτης Ἐκκλησίας. Μὲ δυὸ λέξεις τὸν σκιαγραφεῖ ὁ Λουκάς: «Ὦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως». Ὅσο καὶ νὰ ψάξουμε μέσα στὶς φιλοσοφικὲς καὶ κοινωνιολογικὲς πραγματεῖες τὶς παλιὲς καὶ τὶς σύγχρονες δὲν θὰ μπορέσουμε στ' ἀλήθεια, νὰ βροῦμε λακωνικότερη καὶ περιεκτικότερη περιγραφὴ τοῦ πραγματικοῦ ἡγέτη. Μιὰ διευκρίνιση, ἀδελφοί μου εἶναι ἀναγκαῖα, πρὶν ἐπιχειρήσουμε νὰ ἀναλύσουμε τοῦτο τὸν χριστιανικὸ τύπο τοῦ ἡγέτη, γιὰ τὶς μέρες μας ὁ ὅρος ἡγέτης εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ παραξηγημένους. Εὐθύς ἀπ' τὴν ἀρχὴ πρέπει νὰ ποῦμε πὺς ὁ Χριστιανισμὸς δὲν μετρᾷ τὸν ἡγέτη μὲ τὴν ὕλική καὶ τὴν ἐξωτερικὴ αἴγλη. Ἠγέτης μὲ κριτήρια Χριστιανικὰ δὲν εἶναι κείνος ποὺ κρατάει μόνο στὰ χέρια του τὴ σφραγίδα τῆς ἐξουσίας, ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ συνεργάτες, συμβούλους καὶ ἰδιαίτερους γραμματεῖς. Ἠγέτης ση-

μαίνει πάνω ἀπὸ ὅλα ΟΔΗΓΟΣ. Δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἀσκεῖ κανεὶς διοίκηση, νὰ κατέχει ἐπιφθονὴ θέση, γιὰ νὰναι ἡγέτης. Ἀρκεῖ νὰ ἀσκεῖ πνευματικὴ ἐπιρροὴ μὲ τὴν ἀκτινοβολία τῆς προσωπικότητάς του στὸ περιβάλλον του, στὸν εὐρὺ ἢ στενὸ κύκλο τῶν ἀνθρώπων ποὺ συνεργάζονται μαζὺ του. Ἀρκεῖ μὲ τὴ ζωὴ του, μὲ τὸν ἀγῶνα του νὰ χτίζει σκαλοπάτια ποὺ ἀνεβάζουν ψηλότερα κείνους, ποὺ στέκονται κοντὰ του. Ἠγέτης δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ τὸν ἀναδεικνύει κάποια πλειοψηφία. Ἠγέτης μπορεῖ νὰναι κι ἓνας πατέρας, ἓνας δάσκαλος, ἓνας ἐπιστήμονας, κι ἓνας ἀκόμη ἱερέας.

Μά, ἂς δοῦμε ἀναλυτικώτερα τὸν τύπο τοῦ ἡγέτη ὅπως ἐνσαρκώνεται στὸ πρόσωπο τοῦ Βαρνάβα καὶ κατ' ἐπέκταση στὰ πρόσωπα ὅλων τῶν γνησίων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ διὰ μέσου τῶν αἰώνων: «Ἀνὴρ ἀγαθὸς» εἶναι ὁ χαρακτηρισμὸς ποὺ προσδιορίζει τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ προσόντα του. «Ἀγαθὸς» δὲν σημαίνει μόνο ἐνάρετος. Ὁ ὅρος ἔχει πολὺ πλατειὰ σημασία. Σημαίνει ἄνθρωπος ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ καλωσύνης. Καλωσύνης, ὅχι μὲ τὴ ρηχὴ ἔννοια τοῦ μοντέρνου ἀνθρωπισμοῦ, ἀλλὰ μὲ τὴ βαθειὰ σημασία τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Τῆς ἀγάπης ποὺ φτάνει ὡς τὴ θυσία. Ὁ ἡγέτης ποὺ θὰ βγεῖ σὲ λίγο μέσα ἀπὸ τὴν ἱερὴ κάλη, πρέπει νὰναι πρῶτα ἀπ' ὅλα «διάκονος». Μιμητῆς Ἐκείνου ποὺ ἦρθε στὴ γῆ «διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν». Ἐδῶ βρίσκεται τὸ πραγματικὸ μεγαλεῖο. Στὴ διακονία τοῦ ἀνθρώπου. Τοῦ ὁποιοῦδήποτε ἀνθρώπου. Ὅχι μόνο ἐκείνου ποὺ ἀξίζει νὰ τοῦ προσφέρει κανεὶς τὸν ἰδρώτα καὶ τὸ αἷμα του, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐκείνου ποὺ δὲν ἀξίζει. «Ὅς ἐὰν θέλῃ ἐν Ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται Ὑμῶν διάκονος», λέει ὁ Ἰησοῦς μας. Γιὰ νὰναι κανεὶς ἀληθινὸς ἡγέτης δὲν ἀρκεῖ νάχει πλούσιο ἐσωτερικὸ περιεχόμενο. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ θέσει στὴν ὑπηρεσία τῶν ἄλλων. Ἀλλιῶς θυμίζει τὸν «πονηρὸ δοῦλο» τῆς παραβολῆς, ποὺ ἔκρυσσε στὸ χῶμα τὸ τάλαντό του. Σὰν τὴ λαμπάδα θέλει τὸν ἡγέτη ὁ Χριστιανισμός. Νὰ καίγεται, νὰ λυώνει, γιὰ νὰ φωτίζει μὲ τὴν ἀρετὴ καὶ νὰ ζεσταίνει μὲ τὴν ἀγάπη του. Στὶς μέρες μας, μὲ τὰ πρόσφατα θλιβερὰ γεγονότα, διαπιστώθηκε ὅτι ἔχει ἐπικίνδυνα ἀτονήσει τοῦτο τὸ πνεῦμα τῆς διακονίας στὴ χορεία τῆς ἡγεσίας μας. Πολέψαμε νάχουμε ἓναν ἀληθινὸ ἡγέτη καὶ κατέληξε τύραννος κι ἐκμεταλευτής. Δὲν ἔκανε ποτὲ τὸν ἑαυτό του σκαλοπάτι γιὰ τὸ ἀνέβασμα τῶν ὠραίων ἀνθρώπων μας, ἀλλὰ ἀντίθετα ἤθελε ὅλους σκαλοπάτι γιὰ

τὸ δικό του ἀνέβασμα. Δὲν ἔβλεπε τοὺς ἄλλους παρὰ σὰν ὄργανα γιὰ τὴν ἐπιτυχία προσωπικῶν στόχων καὶ ἰδιοτελῶν σκοπῶν.

Ὁ Ἀληθινός, λοιπόν, ἡγέτης. Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες μου, δὲν εἶναι μόνο «ἀνὴρ ἀγαθός», μὲ τὴν ἔννοια ποὺ ἀναπτύξαμε προηγουμένως ἀλλὰ καὶ «πλήρης Πνεύματος ἁγίου καὶ πίστεως». Ἀνθρώπος ἀναγεννημένος, ποὺ ἐμπνέεται ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ καλωσύνη ποὺ τὸν στολίζουν εἶναι καρποὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ποὺ κατοικεῖ μέσα του καὶ διαποτίζει κάθε πτυχὴ τῆς ζωῆς του. Οἱ στόχοι τοῦ ἀληθινοῦ ἡγέτη, τόσο γιὰ τὸν ἑαυτό του ὅσο καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ὁδηγεῖ ἔχουν καὶ πρέπει νὰ ἔχουν μεταφυσικὲς διαστάσεις καὶ εἰσχωροῦν στὴν αἰωνιότητα. Διάκονος καὶ ὁδηγὸς ψυχῶν εἶναι ὁ ἡγέτης, σημαιοφόρος στὴν ἀνηφορικὴ πορεία ποὺ ὁδηγεῖ στὸ Θεό. Δὲν λυγίζει μπροστὰ στὶς δυσκολίες, δὲν ὑποχωρεῖ μπροστὰ στὶς ἀνθρώπινες σκοπιμότητες. Τοποθετεῖ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ πάνω στὰ θελήματα τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐνδιαφέρεται περισσότερο γιὰ τὴν ἀλήθεια παρὰ γιὰ τὴν δημοτικότητα. Δὲν προδίδει τὶς πεποιθήσεις του γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴ συμπάθεια ἀνθρώπων καὶ ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας. Γιατί τότε γίνεται καιροσκοπὸς καὶ ἀντὶ νὰ ἀκολουθῆται, γίνεται οὐραγός.

Ἡ ἀξία ἐνὸς ἡγέτη δὲν μετρίεται ποσοτικά, ἀλλὰ ποιοτικά. Δὲν ἔχει σημασία πόσους ὁδηγεῖ, ἀλλὰ ποιούς καὶ πῶς καὶ ποῦ τοὺς ὁδηγεῖ. Ἡγέτης δὲν εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ὁδηγεῖ ἀνδρείκελα - ὅπως μᾶς ἤθελε ὁ ἀπαισίας μνήμης τέως Μακαρ..... ἀλλὰ προσωπικότητες. Δὲν εἶναι κείνος ποὺ ἐπιβάλλεται μὲ ἀπάτες καὶ δολοπλοκίες ἢ μὲ τὴν ἀσκηση βίας, ἀλλὰ μὲ τὸ σεβασμὸ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀξιοπρέπειας τῶν ἀνθρώπων καὶ μάλιστα τῶν συνεργατῶν του. Δὲν εἶναι κείνος ποὺ ὁδηγεῖ σὲ ματαιότητες, ἀλλὰ σὲ ἀξίες.

Μόνο προσωπικότητες γεμάτες Πνεῦμα Ἅγιο μποροῦν νὰ εἶναι ἐγγύηση ἠθικῆς ἀνόδου γι' αὐτοὺς ποὺ τὶς ἀκολουθοῦν. Ἡγέτες χωρὶς Θεὸ δὲν εἶναι παρὰ «τυφλοὶ ὁδηγοὶ τυφλῶν» σὲ μιὰ θλιβερὴ πορεία πρὸς τὴν καταστροφή.

Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες μου, σήμερα οἱ ἀνθρώποι μας, νοιώθουν ὅσο ποτὲ ἄλλοτε προδομένοι καὶ ἀπατημένοι ἀπὸ μᾶς ποὺ στὰ χέρια μας ἐμπιστεύθηκαν τὴν καθοδήγησή τους, τὴν διακυβέρνηση τοῦ θείου σκάφους καὶ τὴν ἐπιτυχὴ ἔκβαση τοῦ ἱεροῦ μας ἀγῶνα. Ὅ,τι ζητήσαμε ἀπὸ τὸ λαὸ μᾶς πρόσφερε μὲ τὸ παραπάνω. Μᾶς ἔδωσε καὶ τὸν ἰδρώτα

καὶ τὸ αἷμα του. Ἄν ὅμως χάσαμε τὸ δρόμο τῆς Ἀλήθειας καὶ φθάσαμε στὴν ἀποσύνθεση καὶ τὴν ἀπόγνωση εἶναι γιατί ἀναδείξαμε ἡγέτη ἀνεμοδείχτη καὶ ὄχι πυξίδα.

Εἶναι καιρὸς, ἂν θέλουμε νὰ ξαναβροῦμε τὴ σωστὴ πορεία, νὰ γκρεμίσουμε τὰ «εἰδωλα» ποὺ ἔχτισε καὶ πάσχισε νὰ μᾶς κάνει λάτρεις τοὺς ὁ «κακὴ τῇ μοίρα» τέως Ἀρχιεπίσκοπος. Νὰ ἀναζητήσουμε καὶ μὲ τιμία ψήφο ν' ἀναδείξουμε ἀληθινὸν ἡγέτη ἀνάμεσα σὲ κείνους ποὺ μόχθησαν καὶ μοχθοῦν. «ΑΝΗΡ ΑΓΑΘΟΣ καὶ πλήρης πνεύματος Ἁγίου καὶ Πίστεως» νᾶναι αὐτὸς ποὺ θ' ἀναδείξει ἢ ψήφος μας. Ὁδηγὸς ἱκανὸς γιὰ νὰ χτίσουμε μαζί του τὸ μέλλον. Ἀνθρώπος μὲ συνέπεια ἰδεῶν καὶ πράξεων. Θεοφόρος καὶ πνευματοφόρος. Προφήτης, ποὺ θάχει τὴν τόλμη νὰ ἀνακαλέσῃ στὴν τάξη τοὺς «ἀτάκτως περιπατοῦντας» καὶ νὰ ἡγηθεῖ μὴς νέας «ἐξόδου τοῦ ἱεροῦ μας ἀγῶνα ἀπὸ τῆς δουλείας» πρὸς τὴν μυριοπόθητη «Χαναάν». ΑΜΗΝ.

Ἀκολουθῶντες οἱ Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι ἅγιοι ἀρχιερεῖς ἔλαβον τὰς ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ - εἰδικῶς διὰ τὴν ἡμέρα προετοιμασθείσας θέσεις των. Τὴν ἐφορευτικὴν ἐπιτροπὴν ἀπετέλεσαν, οἱ ἔχοντες τὰ πρεσβεῖα τρεῖς πρῶτοι ἀρχιερεῖς. Ἐνῶ τὴν Σύνοδον ταύτην - λόγῳ, τοῦ ἰδιάζοντος θέματος ταύτης - παρηκολούθησαν κληρὸς καὶ λαός. Κατόπιν μικροῦ λογιδρίου ὑπὸ τοῦ Τοποτηρητοῦ Σεβασ. Μητροπολίτου Γεροντίου ἀναφερθέντος ἐπὶ τῆς σοβαρότητος τοῦ θέματος, ἤρχισε ἡ διαδικασία τῆς ψηφοφορίας ὑποψηφίων τεθέντων ἐκτὸς ὧν τῶν ἀρχιερέων, καὶ ἅπαντες οἱ πληροῦντες τὰ ὑπὸ τῶν θείων καὶ Ἱερῶν κανόνων προσόντα κληρικοί.

Κατὰ τὴν ψηφοφορίαν ἕνας ἕκαστος Ἱεράρχης ἐλάμβανε παρὰ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς λευκὸν ἔντυπον μετὰ φακέλλου καὶ ἀπῆρχετο εἰς τὸ Ἱερὸ Βῆμα ὅπου καὶ σημείωνε τὸ ὄνομα τοῦ κατὰ προτίμησίν του ὑποψηφίου. Ἐπανερχόμενος ἐπέδιδε τὸν ἐνσφράγιστον φάκελλον - ψηφοδέλτιον εἰς τὴν ἐφορευτικὴν ἐπιτροπὴν ἢ ὁποία ἐμονόγραφε τοῦτον καὶ τοποθετοῦσε τὴν σφραγίδα τῆς Ἱ. Συνόδου ἐπ' αὐτοῦ. Εἶτα ἐλάμβανε ὁ ψηφίας Ἱεράρχης τοῦτο ἀφοῦ προσκυνοῦσε τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἔρριπτε ἐντὸς τῆς ψηφοδόχου κάλπης. Οὕτως ἐψήφισαν ἅπαντες οἱ Ἱεράρχαι. Τέλος ἀνοιχθείσης τῆς ψηφοδόχου κάλπης ὑπὸ τῆς Ἐφ. Ἐπιτροπῆς καὶ καταμετρηθέντων τῶν ψήφων ἀνεκυρήχθη - πλειοψηφῶν ὑπὲρ τῶν ἄλλων - ἀρχιε-

πίσκοπος ὁ Σεβασμιώτατος Χρυσόστομος (Κιούσης). Εἶτα περιεβλήθη ὁ Νέος Ἀρχιεπίσκοπος Ἐπιτραχήλιον καὶ Ὡμοφόριον ἀνεβίβάσθη ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ ἐψάλη δοξολογία μετὰ μικρᾶς δεήσεως, καὶ εἰς τὸ

τέλος ἅπαντες ὁμοῦ ἐψαλλαν τὸ Πολυχρόνιον αὐτοῦ. Μετὰ δὲ σύντομον συγχαρητήριον προσλαλιὰν τοῦ Τοποτηρητοῦ Σεβ. Γεροντίου ὁ νέος Μακαριώτατος ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος εἶπε:

Λόγος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κατὰ τὴν ἐκλογὴν

Εὐλογητὸν καὶ ὑπερένδοξον τὸ ὄνομα τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ ὅστις συνήγαγεν ἡμᾶς κατὰ τὸ Θεῖον Αὐτοῦ Θέλημα εἰς τὴν παροῦσαν ἱστορικὴν διὰ τὴν μαρτυρικὴν Ἐκκλησίαν μας σύναξιν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς Θείας βουλῆς του.

Σεπτῇ Ἱεραρχίᾳ, Ἀγίῃ Προεδρεύων.

Μὲ βαθυτάτην συγκίνησιν διὰ τὸ ἔργον τῆς σήμερον ἀνέρχομαι τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου τούτου ν' ἀπευθύνω πρὸς ὑμᾶς ἀδελφικὸν χαιρετισμὸν καὶ εὐχαριστίας ἀπείρους διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς

προτιμήσεώς σας εἰς τὸ ταπεινὸν μου πρόσωπον καὶ ὀλίγας λέξεις διὰ τὸ ἔργον τῆς σήμερον.

Πιστεύομεν ὅτι ἐλάβομεν ἄνωθεν τὴν πληροφορίαν διὰ τὴν παροῦσαν σύναξιν μας. Πιστεύομεν ὅτι καὶ ἐντολὴν ἐλάβομεν ἄνωθεν ἐκ Θείας Προνοίας διὰ τὴν σήμερον 15ην τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου 1986 εἰς ἣν ὑπήκοντες συνήχθημεν εἰς τὸν ἱερὸν ταῦτον χώρον τοῦ Ναοῦ τῆς Μεγαλομάρτυρος Ἀγίας Μαρίνης, ἡ ὁποία ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ὡς γνωστὸν ἐγένετο ἢ προστάτις καὶ βοηθὸς τῶν πρώτων ἀγωνιστῶν Πατέρων μας.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Χρυσόστομος Β', ἐπευλογεῖ κλῆρον καὶ λαὸν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίας Παρασκευῆς Τσακαῦ.

Συνήχθημεν λέγω ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ὡς ὄργανα τῆς θείας Βουλῆς διὰ ν' ἀποφανθῶμεν ἐπὶ τῆς σοβαρᾶς κρίσεως ἣτις ἐξεράγη εἰς τὴν μαρτυρικὴν Ἐκκλησίαν μας ἀναλαμβάνοντες ἕκαστος ἐξ' ἡμῶν τὰς εὐθύνas του διὰ τὸ μέλλον αὐτῆς. Σκοπός μας εἶναι νὰ ἐξαγάγωμεν ταύτην ἐκ τοῦ ἀδιεξόδου εἰς τὸ ὁποῖον ὠδηγήθη ἀπὸ ἀστόχους ἐνεργείας τοῦ παρελθόντος (καὶ ἐπιτρέπατέ μου νὰ μὴ ἀναφερθῶ συγκεκριμένως εἰς πρόσωπα καὶ πράγματα) καὶ νὰ τὴν κατευθύνωμεν πρὸς γαλήνην καὶ πρόοδον ὁδηγοῦντες τὴν ποίμνην μας εἰς νομάς σωτηρίου. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο πιστεύω ὅτι συναντῶμεθα οἱ πάντες διὰ νὰ συμπαρασταθῶμεν ὁμοθυμῶς εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀνοικοδομήσεως. Ἔργον ἀναδιοργανώσεως καὶ ἀναγεννήσεως, ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν μας.

Πιστεύω ὅτι ὁ διακαὴς πόθος αὐτὸς ἐνήργησε εἰς τὰς συνειδήσεις σας σήμερον καὶ οὐδεμία ἄλλη ἐρμηνεία δύναται νὰ δοθῇ εἰς τὴν ἐκλογὴν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ εἰμή ὁ ὡς ἄνω κοινός πόθος ὁ ἀπορρέων ἐκ τῆς ἐλπίδος ἐν τῷ ταπεινῷ προσώπῳ μου νὰ ἐπανεύρῃ ἡ ἐκκλησία μας τὴν γαλήνην καὶ τὴν πρώτην αἴγλην τῆς ἀνερχομένη εἰς τὴν συνειδήσιν τοῦ λαοῦ. Καὶ μὲ τὰς προϋποθέσεις αὐτάς θεία συνάρσει ἀνέρχομαι εἰς τὴν καθέδραν τοῦ πρωτεργάτου τῆς ὑψηλῆς διακονίας ποῦ μοῦ ἀνατίθεται, δηλαδὴ τῆς ἀναδημιουργίας. Ἐπικαλούμενος δὲ τὰς εὐχὰς σας ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζομαι λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ ἀναβῶ εἰς τὸ ἀξίωμα ποῦ ἡ ἀγάπη σας μοῦ δίδει διὰ τῆς ψήφου σας.

Ὁφείλω ὅμως νὰ καταστήσω γνωστὸν ὅτι τὸ φορτίον τοῦ πρώτου εἶναι βαρὺ διὰ τοὺς ἀσθενεῖς ὤμους μου καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχω ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σας δηλαδὴ τῆς εἰλικρινοῦς καὶ ἀμερίστου συμπαραστάσεώς σας.

Πιστεύσατέ μου ὅτι τὴν ἀνάντην ὁδὸν τῶν νέων καθηκόντων μου ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας θεωρῶ ὄχι προβολὴν μου ἀλλὰ θυσίαν· καὶ διὰ τοῦτο, θερμὴν ἐκκλησίαν ποιοῦμαι πρὸς ὑμᾶς τοὺς ἀδελφούς καὶ συνεργάτας μου, ὅπως καὶ ὑμεῖς θυσιάσετε πᾶν τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ποθητοῦ εἰς τὴν ἐκκλησίαν μας.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὅλων τὰ βλέμματα καὶ αἱ σκέψεις ἐναγώνιοι εὐρίσκονται ἐδῶ εἰς τὸ χῶρον αὐτὸν ποῦ ἡμεῖς εὐρισκόμεθα συνηγμένοι. Εἶναι στιγμὴ ἱστορικὴ! Καὶ διὰ τοῦτο ὅλοι ἐκφράζονται μὲ τὴν εὐχὴν ὑπερ εὐωδόσεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱεραρχίας μας πρὸς δικαίωσιν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μας τὸν ὁποῖον ἐδόξασαν τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα ἀναστήματα τῶν πρώτων ὁμολογητῶν Ἱεραρχῶν ποῦ ἠγήθησαν τοῦ ἀγῶνος μας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους.

Λέγω δὲ τοῦτο διότι δέν θὰ ἡυχόμην ποτὲ τοιαύτας ἀνωμάλους ἐξελίξεις καὶ συνθήκας δυσκόλους ὑπὸ τὰς ὁποίας ἀναλαμβάνω τὸ βαρὺ φορτίον τῆς Ἡγεσίας. Ἀλλ' ὅταν ὁ κυβερνήτης τοῦ σκάφους ὁδηγεῖ αὐτὸ ὄχι ἅπαξ ἀλλὰ πολλάκις εἰς ὑφάλους καὶ ἐξωκοίλει τελικῶς, μοιραίως ἐπιβάλλεται ἀντικατάστασις του πρὶν ἢ διαλυθῇ τὸ σκάφος ὁλοσχερῶς.

Αὕτῃ εἶναι ἡ σημερινὴ εἰκὼν τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ τὴν ἀπαραίτητον ἀνάγκην τῆς ἐπιδιορθώσεως τῶν ρηγμάτων καὶ λοιπῶν ζημιῶν ποῦ ὑπέστη μετὰ πολλῆς προαρχῆς καὶ συνέσεως διὰ τῆς ἐργατικότητος ὅλων ἡμῶν καὶ ὄχι μόνον τοῦ ἐνός. Ὁφείλομεν νὰ ἐργασθῶμεν ὅλοι διὰ τὴν ἀνασυγκρότησίν μας. Ὁφείλομεν νὰ ἀξιοποιήσωμεν τὸ ἔργον τῶν ὁμολογητῶν Πατέρων μας ποῦ μᾶς ἐκληροδότησαν, θησαυρὸν λέγω τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας, τὸν ἱερὸν ἀγῶνα «ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν», ὅστις προῶριστα εἰς τὰς ἡμέρας μας ν' ἀποβῇ ἡ τροχοπέδη εἰς τὴν τεκταινομένην προδοσίαν τῆς πίστεώς μας εἰς τὰ παγκόσμια Συμβούλια τῶν Ἐκκλησιῶν.

Καὶ ἐπιλέγων, ἐπὶ κλησιν ποιούμενος τῶν εὐχῶν σας ἐφ' ὧν πέποιθα, τολμῶ νὰ ἀναλάβω τὸ βαρὺ καὶ ἐπίμοχθον φορτίον τῆς Ἡγεσίας μὲ τὴν διάπυρον εὐχὴν καὶ τὸν διακαῆ πόθον νὰ βαδίσω εἰς τὰ ἴχνη τῶν πρωτεργατῶν τοῦ ἀγῶνος μας. Καὶ παρακαλῶ τὴν ὑμετέραν ἀντίληψιν. Δώσατέ μου ἀδελφοί τὴν δυνατότητα αὐτὴν καὶ τὴν χαρὰν νὰ ἐπιτύχω.

Περαίνων τὸ λόγον μου ἀνυψῶ χεῖρας ἱκετίδας πρὸς τὸν Παντεπόπτην καὶ προνοητὴν Θεὸν τῶν Πατέρων μας δεόμενος ὅπως μὲ περιβάλλει διὰ τῆς ἁνωθεν ἰσχύος εἰς τὸ ἔργον τῆς λαχούσης μοι διακονίας διὰ νὰ φανῶ ἀντάξιος τῶν προσδοκιῶν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Εὐχαριστῶ ἐκ μέσης ψυχῆς τὴν πρὸς ἐμέ εὐνοιαν τοῦ Θεοῦ.

Εὐχαριστῶ τὴν ἀγάπην σας καὶ ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ τὸν Προεδρεύσαντα Ἁγίον Πειραιῶς διὰ τὰς προσπάθειάς του πρὸς τερματισμὸν τῆς κρίσεως τῆς Ἐκκλησίας παρὰ τὸ βάρος τῆς ἀσθενείας του. Εὐχαριστῶ πάντας τοὺς ἀδελφούς τοὺς συγκοιῶσαντας διὰ τὸν ὡς ἄνω λόγον. Εὐχαριστῶ τὸν ἱερὸν κληρὸν καὶ τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἐνισχύσαν με εἰς τὴν περίοδον τῶν διαβουλεύσεων διὰ τὴν ἀπόφασίν μου. Τέλος εὐχαριστῶ τὴν ἁγίαν Μαρίναν τὴν προστάτιδα ἡμῶν τὴν ὁποίαν καὶ θερμῶς ἱκετεύω ὅπως ὡς πάλαι καὶ νῦν συντρίψῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ νοητοῦ δράκοντος ἵνα μὴδέποτε τοῦ λοιποῦ ἐγειρῇ αὐτὴν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ὥστε ἐν ἡρεμίᾳ καὶ γαλήνῃ νὰ διέλθωμεν τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς διακονίας μας εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ ἐδραίωσιν τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεώς μας. Ἀ μ ἡ ν.

Ἐν τέλει ἡ ἐνθρόνισις τοῦ Νέου Προκαθημένου ὤρισθη νὰ γίνη τὴν ἐπομένην ἡτοὶ τὴν 16ην Ἰανουαρίου 1986 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (Τσακοῦ).

Τὴν 16ην Ἰανουαρίου 1986 ἔλαβε χώραν ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ Νέου Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Μακαριωτάτου ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσοστόμου. Τὴν πρωΐαν ἐτελέσθη ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀμερικής κ.κ. Παΐσιου. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ περὶ ὥραν 11.00 π.μ. ἀφίχθη ὁ Μακαριώτατος καὶ τὸν ὑποδέχθησαν εἰς τὰ Προπύλαια τοῦ Ἱ. Ναοῦ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ. Εἰσερχομένου τούτου εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν ἐνεδύθη Μανδύαν μετὰ Ἐπιτραχηλίου, Ὁμοφορίου καὶ Μίτρας καὶ ἀνῆλθε ἐπὶ τοῦ ἀρχιερατικοῦ Θρόνου, περιστοιχούμενος ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἀρχομένης τῆς Τελετῆς Ἐνθρονίσεως ὁ Τελετάρχης ἔδωσε ἐντολὴν καὶ ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Κουσκουτοπούλου τὸ ὑπόμνημα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Κατόπιν τούτου ὁ Μακαριώτατος ἔδωσε τὸ καθωρισμένον Διάγγελμα.

Ἀκολουθῶς ὁ Τοποτηρητής, Σεβασμιώτατος Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ.κ. Γερρόντιος, ἐπισφραγίζων τὴν θέσιν τοῦ Τοποτηρητοῦ παρέδωσε τῷ Μακαριωτάτῳ τὴν Ποιμαντορικὴν Ράβδον λέγων αὐτῷ «Λάβε τὴν ράβδον ταύτην.....», λαβὼν ταύτην ὁ νέος Προκαθήμενος, ἐψάλη Δοξολογία μετὰ μικρᾶς Δείσεως ὑπὲρ αὐτοῦ, Περαιτωθείσης δὲ ταύτης τὸν λόγον ἔλαβε ὁ Σεβ. Πειραιῶς εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Μακαριώτατε Ἁγιε Προκαθήμενε,

Ἀμέριστος χαρὰ κατακλύζει τὰς καρδίας ἀπάντων ἡμῶν ἐπὶ τῇ Θεοπροβλήτῳ ἀναδείξει Ὑμῶν εἰς τὸν τῶν Ἀθηνῶν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον.

Θεωρῶ περιττὸν νὰ ἀναφερθῶ εἰς τὸ μέγεθος καὶ τὸ ὕψος τῆς εὐθύνης ἣν ἐπωμίζεσθε, ὄντες βέβαιοι, ὅτι γνωρίζετε τοῦτο.

Θὰ πρέπει ὁμως νὰ τονίσω εἰς τὴν Ὑμετέραν Μακαριώτητα ὅτι τὰ προβλήματα τῆς Μαρτυρικῆς Ἡμῶν Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι πολλὰ καὶ περίπλοκα. Ἡ πορεία τῆς Ἐκκλησίας διαπερνᾷ μέσῳ ἀκανθῶν καὶ πολλῶν ἀντιξοοτήτων, πορείαν τὴν ὁποίαν ὁ κακῇ τῇ μνήμῃ προκάτοχος Ὑμῶν ἔφερε εἰς ἀδιέξοδον. Πορείαν τὴν ὁποίαν ὠδήγησεν οὗτος ὄχι ἀνοδικῶς ἀλλ' οὔτε κἂν τὴν διετήρησε στάσιμον.

Αὐτὴν τὴν πορείαν ἡμεῖς ὡς γνωρίζετε ἐτερμα-

τίσαμεν. Προσπαθήσαμε κατὰ τὴν ὀλιγόμηνον περίοδον ἀπὸ τῆς ἐκπτώσεως τοῦ πρώην Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἐπετύχομεν καὶ ὀρθοθήκαμεν. Κατωρθώσαμε μὲ ἐπιμόνους προσπάθειας καὶ συναχθήκαμεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ. Τοποθετήσαμε μίαν ἄλλην ἀφετηρίαν ἐκκινήσεως, ἀποβλέποντες διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Νῦν καλεῖσθε Ἁγιε Προκαθήμενε, νὰ ἀναλάβετε τὴν καθοδήγησιν καὶ ποιμαντορίαν. Καλεῖσθε νὰ κάνετε τὸ πρῶτο βῆμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἀκολουθῶμεν καὶ τὸ ὁποῖον ἐὰν εἶναι σταθερὸν καὶ ἐπιτυχές, θὰ βραβεύεται ὡς καὶ ἡ ἀκολοθοῦσα τοῦτο Ἐκκλησία. Ἐὰν τοῦτο παραπαίει ἡ ὀλισθησις θὰ εἶναι καθολικὴ.

Ἡμεῖς οἱ περὶ τὴν Ὑμετέραν Μακαριώτητα Σεβασμιώτατοι Συνοδικοί, ἔχομεν ὅλην τὴν προθυμίαν καὶ θέλησιν νὰ βοηθήσωμεν εἰς τὸ δύσκολον ἔργον ποῦ ἀναλαμβάνετε. Καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐστὲ σίγουρος διὰ τὴν ἀσφον συνεργασίαν μας. Συνεργασία ἡ ὁποία πιστεύομεν ὅτι θὰ ὀδηγήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς εὐδίους λιμένας.

Κατόπιν ὅλων τῶν ἀνωτέρω, καθηκόντως ὡς ἔχων τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης, σᾶς παραδίδω τὴν ποιμαντορικὴν ράβδον, ὡς σύμβολον τῆς ἀδεκάστου καὶ ἀγνῆς ποιμαντορίας Σας, εὐχόμενος ὅπως διαποιμάνητε κατ' εὐάρεστον τρόπον Θεὸν καὶ ἀνθρώποις, καὶ διαλάβετε ὡς ὁ ἀειμνήστου μνήμης συνώνυμος προκάτοχος Ἡμῶν κυρὸς Χρυσόστομος ὁ ἀπὸ Φλωρίνης. Κατόπιν ὅλων τούτων βέβαιοι ὄντες εἰς τὴν Ὑμετέραν Μακαριώτητα ἐν χαρᾷ ἀναφωνῶμεν: «Χρυσοστόμου τοῦ Μακαριωτάτου καὶ Θεοπροβλήτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος πολλὰ πολλὰ τὰ ἔτη».

Μετὰ τὴν προσφώνησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Γερρόντιου, ὠμίλησε ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθύμιος εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Μακαριώτατε, ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Χρυσόστομε,

Μετὰ συγκινήσεως οὐ τῆς τυχούσης, ἐντολῇ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἀπευθύνω πρὸς ὑμᾶς τὴν πρόσρησιν ταύτην ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει ὑμῶν, ψήφοις κανονικαῖς, εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον τῆς εὐκλεοῦς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Συνέχομαι, ὡς προεῖπον ἐξ ἱερᾶς συγκινήσεως διότι, τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων τῆς Ἐκκλη-

Ὁ Σεβαστὸς Πρόεδρος Γ.Ο.Χ. κ.κ. Γερόντιος προσφωνεῖ τὸν νεοεκλεγέντα Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κόν Χρυσόστομον Β΄.

σίας τῶν Θεσσαλονικέων, θεία βουλήσει, οὕτως οἰκονομηθέντων ἔφερον ἡμᾶς αὐτοὺς συμπορευομένους καὶ συγκοπιῶντας εἰς τὸ γεώργιον τοῦ Κυρίου καὶ συνευφραινομένους, τὴν Μακαριώτητά Σας ἐπὶ τῇ ὁλκάδι τῆς ἀγωνιζομένης ἡμῶν Ἐκκλησίας, τὴν ταπεινότητά μου ἐπὶ τῇ συνεχίσει τῆς διαποιμάνσεως τοῦ λογικοῦ Ποιμνίου ὑπὲρ οὗ Χριστὸς ἔπαθε.

Συνέχομαι φόβῳ καὶ ἐπιλήψει μοι ὁ χρόνος διότι δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ διαγράψω ὡς θὰ ἔπρεπε τὸ σημερινὸ γεγονός ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τοσοῦτον δοκιμαζομένη προσφάτως ἐξῆλθε νικηφόρος ἐκ τῆς δοκιμασίας. τῆς, ἐπανευροῦσα, θεία χάριτι, τὸν σωστὸν αὐτῆς δρόμον. Θὰ ἦτο ἀσφαλῶς ὠφέλιμος μία ἀναδρομὴ εἰς τὰ συγκλονίσαντα τὴν Ἐκκλησίαν μας αὐξεντιακὰ γεγονότα, τὰ ἀπειλήσαντα ἐκ βάθρου τὸν ἐκκλησιαστικὸν ἡμῶν ἀγῶνα, πλὴν ὅμως κατὰ τὸ Παύλειον» τοῖς ὀπισθεν ἐπιλανθανόμενοι τοῖς ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενοι» ἀρκούμεθα, βαθεῖς ὄντες γινώσκοντες αὐτῶν, ἐκ τῆς συγκρίσεως ἐκείνων μόνον μὲ τὸ σημερινὸν γεγονός τῆς ἐκλογῆς Σας ὡς ἐπικεφαλῆς τοῦ ἐνδόξου ἱστορικοῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ πνευματικοῦ ἡγέτου, (τοῖς ἴχνεσι τοῦ ἀειμνήστου πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου ἀκολουθοῦντες), τῆς μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας νὰ δοξολογήσωμεν τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν διὰ τὴν σωτήριον ἔκβασιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων, περιστρέφοντες τὸν παρόντα λόγον περὶ τὰ πρόσωπα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν αὐλῆς, λίαν σεβαστὰ καὶ ἄξια πάσης τιμῆς ἐκ μέρους τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ γνησίου ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ, λαοῦ, τοῦ σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερωντίου καὶ τῆς πεπνομένης Μακαριώτητός Σας. Τὸν σεβ. Μητροπολίτην Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερρόντιον, τὰ μάλλα συντελέσαντα, ἵνα ἡ Ἐκκλησία ἐξέλθῃ ἐκ τῆς δοκιμασίας αὐτῆς καὶ διὰ τῶν στιβαρῶν αὐτοῦ χειρῶν πηδαλιούχος γενόμενος σκάφους τῆς Ἐκκλησίας κατάρθρωσε νὰ ὁδηγήσῃ τοῦτο εἰς εὐδίους λιμένας.

Μόνον ἡμεῖς ἐκ τοῦ σύνεγγυς γενόμενοι παρατηρηταὶ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσωμεν τὸ μέγεθος τῆς συμβολῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς νὰ ἐξαγάγῃ τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ τῆς μεγάλης αὐτῆς δοκιμασίας καὶ νὰ περισώσῃ ὅ,τι ἀπέμεινεν ἀπὸ τὴν λαίλαπα τῶν αὐξεντιανῶν γεγονότων, ἅτινα συνοψίζονται εἰς μίαν, ἀπαισίαν μνήμης, ἱστορίαν ἀγónου, καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ μήκος καὶ πλάτος ἀρχιερατείας 23 ἐτῶν.

Ἐθαύμαζε κανεὶς τὸν ἐκκλησιαστικὸν ἄνδρα, τὸν λαμπρὸν οἰακοστρόφον τοῦ σκάφους τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῶν ὑφάλων τῶν 23 ἐτῶν, τὸν ἄνδρα λέγω νὰ ἀγωνίζεται καὶ νὰ ἀψηφᾷ τὰς ἐξ ὑποκειμένου κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις τῶν μὴ δυναμένων, ἐξ ἀγνοίας, νὰ ἐκτιμήσουν τοὺς κινδύνους εἰς οὓς εἶχεν ὁδηγήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν ὁ ἀποκοπεῖς ἐκ τοῦ σώματος αὐτῆς Μοναχὸς Αὐξέντιος Πάστρας.

Ὁρόσημον - ἐπίλογος τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ, Μακαριώτατε, εἶναι τὸ σημερινὸν γεγονός, τὸ ὁποῖον θὰ κληθῇ νὰ ἐκτιμήσῃ ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος, ὅστις θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων καὶ ἐξ ἀντικειμένου ἤθελε ἐκτιμήσῃ καὶ δεόντως ἀξιολογήσῃ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀγωνιστοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Γερωντίου τὸ πολὺπλευρον ἔργον του, Οὗτος, νῦν κεκοπιακῶς καὶ τραυματισθεὶς ἐκ τῆς σωματικῆς του ἀσθενείας κατάρθρωσε ὡς ἄλλος δρομεὺς νὰ παραδώσῃ τὴν σκυτάλην τοῦ ἀγῶνος εἰς τὰς τιμίας χεῖρας τοῦ σήμερον ἐνθρονιζομένου Ἀρχιεπισκόπου, ἡμῶν Μακαριωτάτου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσοστόμου.

Μακαριώτατε,

Ἡ Ἀγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, γνωρίζουσα τί παραδίδει εἰς τὰς χεῖρας Σας καὶ συναντιλαμβανομένη τὴν κρισιμότητα τῶν καιρῶν, ἴσταται πλησίον Σας. Γνωρίζουσα τὴν ἀνάγκην τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας συμπορεύεται καὶ συναγωνίζεται κατὰ τῶν διαφόρων κινδύνων τῶν ὑλιστικῶν καὶ ἀθεϊστικῶν ρευμάτων τῆς ἐποχῆς μας, τῶν ποικίλων αἱρέσεων καὶ πρὸ παντὸς αὐτῆς τῆς λαίλαπας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅστις ἀκάθεκτος κατέρχεται ἀνευ τῆς παρεμβολῆς τῶν ἐπαϊόντων τῆς Πολιτείας καὶ αὐτῆς, δυστυχῶς, τῆς ἐρωτοτροπούσης πρὸς αὐτὸν κρατικῆς ἐκκλησίας. Δὲν διστάζομεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι πολὺ σύντομα θὰ κλαύσωμεν καὶ θὰ θρηνήσωμεν ἐπὶ τῶν πνευματικῶν ἐρειπίων τῆς φιλάτης ἡμῶν πατρίδος καὶ αὐτῆς τῆς φίλης Ὁρθοδοξίας.

Ἐγνωρίζομεν τὴν Μακαριώτητά Σας. Ἐγνωρίζομεν ὅτι κομείσθε ἐκ ποικίλων ἀρετῶν: τοῦ ἡθους Σας, τοῦ ἀκεραίου χαρακτήρος Σας, τοῦ μεγέθους τῆς πίστεώς Σας, τῆς ἀφοσιώσεώς Σας εἰς τὰ Πάτρια, τῆς ἀγαθῆς ἀγωνιστικῆς διαθέσεώς Σας καὶ πιστεύομεν θὰ ἀγωνισθῇτε διὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ὑπολογίζομεν πολὺ εἰς τὴν ἀγαθὴν Σας πρόθεσιν νὰ ἀγωνισθῇτε διὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν σύσφιγξιν τῶν

καρδιῶν μας, ὄλων μας τὴν ἀδελφικὴν μας ἀγάπην καὶ τὴν εἰλικρινῇ διάθεσιν καὶ θὰ ἀγωνισθῶμεν ὁμοῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁλος ὁ πιστός, ὁ γνήσιος ὀρθόδοξος Ἑλληνικὸς λαός, τὸ αἰσθητήριον τοῦ ὁποῖου διακρίνει τί συμβαίνει γύρω του καὶ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀγαπᾷ ὅ,τι εἶναι ὀρθόδοξον, ὅτι ἁγνὸν καὶ ἅγιον, ὅ,τι ἑλληνικὸν ἢ νὰ ἀπορρίπτει ὅ,τι ξενόφερτο εἴτε λέγεται καὶ ἀναφέρεται εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων του καὶ τὸ ἔθνικόν του φρόνημα.

Μακαριώτατε, Πράγματι εἶναι ὑψιστον τὸ ἀξίωμα Σας, εἰς τὸ ὁποῖον σᾶς ἀνεβίβασε ἡ ψῆφος τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας, καὶ ὑψίστη ἡ ἀποστολή Σας. Ὑποθέτω, ἡμεῖς θὰ σταθῶμεν πλησίον Σας, θὰ σᾶς δόσωμεν τὸν καλλίτερον ἑαυτὸν μας, τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μας καὶ τὴν ἀγαθὴν θέλησίν μας.

Ἄς συμπορευθῶμεν ὁμοῦ ἡμεῖς καὶ ὁ πιστὸς λαός καὶ ἅς εἶναι πλέον ὁ στόχος μας ἡ προαγωγή τῶν πραγμάτων τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ὁ ἀπολαστικὸς σκοπὸς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαίδευσίνης, ἡ δόξα τοῦ ἐν Τριάδι ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δόξα τῆς Ὁρθοδοξίας, Γένοιτο.

Τοὺς Κληρικοὺς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἐκπροσώπησε ὁ Πανοσ/τος ἀρχιμ. Χρυσόστομος Βάρκας ὁ ὁποῖος μετὰ τῶν ἄλλων εἶπε:

«Θὰ προσπαθῶμε νὰ σβύσουμε ἀπὸ τίς μνῆμες ἡμῶν ὅλα τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος ἀφοῦ τὰ παραδώσωμεν ὅλα εἰς τὸν καιάδα τῆς λήθης, καὶ ἅς προσπαθῶμε με ὅλες τίς πνευματικὰς μας δυνάμεις ὥσάν ἀπὸ τὸν φοῖνικα νὰ περιμαζέψωμε ἀπὸ τὴν στάχτην αὐτὴν τὰ ἐναπομείναντα, χαράσσοντας ἀπὸ σήμερα μία νέαν ἀφετηρίαν νέας πορείας τοῦ ἀγῶνος μας.

Δώσατε Μακαριώτατε ἀπὸ τὸν λιβανωτὸν τῆς καρδίας σας τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ παραμείνετε πλησίον ἡμῶν ὅπως καὶ ἡμεῖς ἔχομεν ὑποχρέωσιν νὰ παραμείνωμε κοντὰ σας».

Εἶτα τὸν λόγον ἔλαβε ὁ Θεολόγος - Καθηγητὴς κ. Σταῦρος Καραμῆτσος ὡς ἐκπρόσωπος τῶν Θεολόγων τοῦ ἀγῶνος σημειῶνων μετὰ τῶν ἄλλων τὰ ἑξῆς: «Ἁγίε Πρόεδρε, ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξης Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, ἡ ὁποία ἀγωνίζεται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1926 ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐκ μέρους πλείστου Λαοῦ Ὁρθόδοξου τῆς θριαμβευοῦσης καὶ στρατευομένης Ἐκκλησίας ἡτοι συναγωνιστῶν θυσιασθέντων, καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην νοερῶς ἐυ-

ρισκομένων ἀπὸ τὰ σκηνώματα τοῦ Κυρίου τὰ ἀγαπητὰ καὶ οἱ ὁποῖοι ἠγωνίσθησαν καὶ ἐθυσιάσθησαν εἰς τὴν πλατεῖαν Μητροπόλεως, εἰς τὰ ἐξωκλήσια, εἰς τὰ Νεκροταφεῖα, εἰς τὰ λιθόστρωτα τῆς Τήνου καὶ τῆς Μάνδρας, εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς Ἀσφαλείας, εἰς τὸν ἅγιον Παῦλον καὶ εἰς τὴν Εὐαγγελίστριαν τῆς Κοκκινιάς, εἰς τὴν πλατεῖαν Συντάγματος καὶ Πλατεῖαν Δημοτικοῦ Θεάτρου Πειραιῶς καὶ ἐκ μέρους τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας τῶν ἀγαπητῶν μου ἀδελφῶν καὶ συναγωνιστῶν τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος, με δακρυβρέκτους ὀφθαλμοὺς καὶ ἀγωνιστῶν καρδίαν ἀναφωνῶ τὸ «τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπε ἀρχιερεὺς».....

Καὶ συνεχίζων ὁ κύριος Καραμῆτσος εἶπε:.... Σκοπὸς σας τὸ πρῶτον εἶναι ἡ ἐνότης τοῦ ἀγῶνος μας. Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς μας εἶναι αἱ διαιρέσεις. Ἡ καινοτόμος Ἱεραρχία τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας θὰ εἶχε ἐπανεέλθει, ἐὰν εἴμεθα ἡνωμένοι!... Εἴθε διάδοχος τοῦ μάρτυρος καὶ στυλοβάτου τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ θυσιάσαντος τὰ πάντα χάριν αὐτῆς, ἀειμνήστου πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, καὶ ἀκολουθήσατε τὸν δρόμον αὐτοῦ ἐν πᾶσι, Τηρήσατε εὐσεβείαν καὶ δικαιοσύνην συμφώνως μετὰ τὸν 31ον Ἀποστολικὸν κανόνα, τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ Ὁρθοπραξίαν...

Κατόπιν τῶν ὡς ἄνω προσφωνήσεων ὁ Μακαριώτατος ἐξεφώνησε τὸν Ἐνθρονιστήριον αὐτοῦ λόγον εἰπὼν:

Λόγος Ἀρχιεπισκόπου κατὰ τὴν Ἐνθρόνῃσιν

Σεπτῇ χορείᾳ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας. Τίμιον Πρεσβυτέριον. Λαὸ τοῦ Κυρίου περιούσιε.

Ἀπὸ τῆς ἱερᾶς ταύτης καθέδρας εἰς τὴν ὁποίαν τὴν χθὲς ἡμέραν ἡ Ἐκκλησία με ἀνεβίβασεν, ἀπευθύνω πρὸς Ὑμᾶς ἐν πολλῇ συγκινήσει θερμὸν χαιρετισμὸν καὶ εὐχαριστίας ἐκ μέσης καρδίας διὰ τὴν προσγενομένην εἰς ἐμέ τιμὴν.

Ἐν τοιαύτῃ δὲ εὐχαρίστῳ καρδίᾳ ὑψῶ ταπεινῶς πρὸς τὸν Θεὸν νοῦν καὶ χεῖρας ἱκέτιδας ἐπικαλούμενος τὸ πολὺ ἔλεός Του καὶ τὴν Θεῖαν συναντίληψιν καὶ χάριν ὅπως με ἐπισκιάσουν εἰς τὸ διανοιγόμενον νέον στάδιον τῆς Ἀρχιερατικῆς μου πορείας. Παρακαλῶ τὴν ἀγαθότητά Του ὅπως τὸ στάδιον τοῦτο εἴη εἰς τὸ διηνεκὲς γόνιμον καὶ καρποφόρον εἰς ἔργα πνευματικῆς οἰκοδομῆς διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας Πα-νελληνίως.

Ἐφ' ὑμᾶς δὲ τὸ Βασίλειον Ἱεράτευμα, τὸ εὐσεβὲς λέγω πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας, Κληρὸν καὶ λαὸν τὸν ἐπὶ ἕξ ὁλοκλήρους δεκαετίας στερρῶς ἐμμένοντα εἰς τὰς σεπτὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ σθεναρῶς ἀγωνιζόμενον ἐπὶ τῶν τιμημένων ἐπάλξεων τῆς φιλάτης Ὁρθοδοξίας, ἐπικαλοῦμαι ἄνωθεν πλουσίαν τὴν θεῖαν χάριν καὶ εὐλογίαν καὶ τὴν ἐνίσχυσιν.

οὐτὲς με διὰ τὴν φανὴν ἀντάξιον τῶν προσδοκιῶν σας.

Εὐχαριστῶ διὰ τὴν τιμὴν. Εἶναι ἡ δευτέρα φορὰ πού μοῦ δίδεται ἡ τιμὴ διὰ τῆς κανονικῆς ψήφου.

Πρώτη ψήφος μοῦ ἐδόθη κατὰ τὴν δεινὴν ἐκείνην περίοδον τῆς ὀρφανείας τῆς Ἐκκλησίας μας μετὰ τὴν ὁσίαν κοίμησιν τοῦ ἀειμνήστου Πρωθυεράρχου μας πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου ὑπὸ τῆς διοικήσεως τὴν Ἐκκλησίαν τότε ἐκκλησιαστικῆς

Στυγιότυπον τοῦ Μακαριωτάτου ἐν τῷ Ἀρχιερατικῷ Θρόνῳ κατὰ τὸ συλλειτουργῶν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίας Παρασκευῆς Τσακοῦ ἐπὶ τῇ ἐνθρονίσει του.

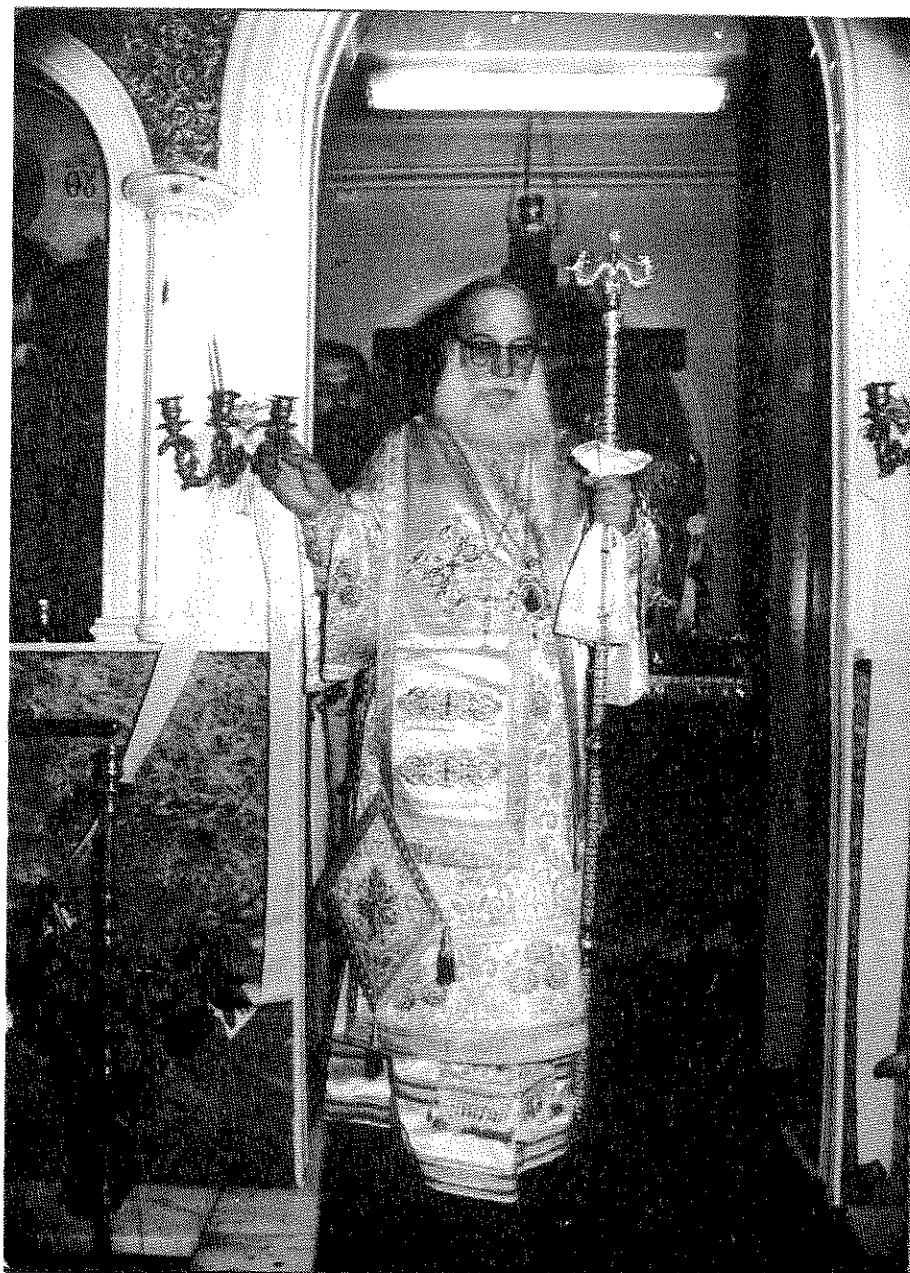
Ἁγία παρεμβολή!

Τὸ βαρὺ φορτίον πού ἐτέθη ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν μου ὡμων παρακαλῶ τὴν ἀγάπην σας ὅπως ὁμοῦ οἱ πάντες φέρομεν αὐτὸ διὰ τῆς καλῆς θελήσεώς σας πρὸς πλήρη ἐπιτυχίαν τῶν ἀναλαμβανομένων εὐθυνῶν.

Πιστεύω ὅτι τόσον ἡ σεπτὴ Ἱεραρχία πού μέ ἀνέδειξε ὅσον καὶ ὁ ἱερός κληρὸς καὶ λαὸς πού τὴν στιγμὴν αὐτὴν τῆς ἐνθρονίσεώς μου ἐπικροτεῖ τὸ γεγονός, θά μοῦ συμπαρastaθῇτε ἅπαντες ἐνισχύ-

Ἐπιτροπῆς, ἥτις μέ ἀνέδειξε ὑποψήφιον διὰ τὸ Ἀρχιερατικόν ἀξίωμα ὁμοῦ μετὰ τῶν μακαριστῶν συμπρεσβυτέρων μου Ἀκακίου, τοῦ μετέπειτα Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν καὶ Χρυσοστόμου Νασλίμη τοῦ γενομένου Ἐπισκόπου Μαγνησίας, ἐπιφορτήσασα ἡμᾶς ὅπως ἀνεύρωμεν ὁμόφρονα ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν διὰ τὴν χειροτονίαν μας διὰ τὴν ἐξαγάγμεν προφανῶς τὴν Ἐκκλησίαν μας ἀπὸ μίαν ἀντικανονικότητα, ἔστω καὶ μεταβατικὴν.

Ἔργον τιτάνειον διὰ τὴν δύσκολον ἐκείνην ἐπο-

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος εὐλογεῖ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ συλλειτουργοῦν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Τιμίου Σταυροῦ Ἀχαρνῶν κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Σεβασμ. Μητροπ. Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανασίου.

χὴν μετὰ τὸν σκληρὸν Σπυριδώνιον διωγμὸν. Ἐν τούτοις, ἡ δυσκολία ὑπερπηδῆθη ἀνελπίστως. Ἐπραγματοποιήθη ἡ ἀνέλπιστος ἐλπίς μετὰ ταῦτα ὡς θεῖον θαῦμα καὶ σημεῖον ὄντως τῆς πρὸς ἡμᾶς Θείας Προνοίας διὰ τὴν διασωθῆ ὁ ἱερός ἀγὼν μας.

Τότε μοῦ ἐδόθη ἡ ψῆφος διὰ τὸν Ἀρχιερατικὸν βαθμὸν καὶ τὴν χθὲς ἡμέραν ἡ ψῆφος τῆς Ἱεραρχίας διὰ τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν ἀξίωμα. Ἰδιατέρως εὐχαριστῶ καὶ χαίρω διὰ τὴν κανονικῶ τῷ τρόπῳ προαγωγὴν μου.

Ἐψήφισεν ἡ Ἱεραρχία ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι συνελθοῦσα νομοτύπως καὶ κανονικῶς μετὰ πάσης εὐταξίας καὶ κοσμιότητος κατὰ τὴν τάξιν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἀνέδειξε τὸ ταπεινὸν μου πρόσωπον εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Πρώτου.

Εὐχαριστῶ τὴν Πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς ἀδελφοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ ἰδιαίτερως τὸν Ἅγιον Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιον ὡς προεξάρχοντα τῆς ὅλης ἐργασίας καὶ συνεργήσαντα εἰς τὸ μέγα ἔργον παρὰ τὸ βάρος τῆς ἀσθενείας του. Ἀξίζει ἔπαινος εἰς τὴν Ἱεραρχίαν μας, ἥτις αἰρομένη εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς ἐνήργησε νομίμως κατὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ καθεστῶτα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δυσαρέστου μνήμης παρελθόν πού ὠδήγησε εἰς ἡμέρας θλιβεράς τὴν Ἐκκλησίαν μας. Ἡ κανονικὴ ἐκλογή μου μοῦ δίδει ἐγγύησιν περὶ τῆς Θείας βουλῆς καὶ διὰ τοῦτο μετὰ θάρρους ἀνέρχομαι τὰς βαθμίδας τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος πεποιθώς εἰς τὴν εὐνοιαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν καὶ ἐκλιπαρῶ ὅπως εἴη διαπαντός ἡ συμβοηθὴς μου εἰς τὸ ἔργον πού μοῦ ἀνέθεσε.

Ὁ Θρόνος τῶν Διονυσίων καὶ Ἱεροθέων ὅς ἀποβῇ καὶ διὰ τὴν ἰδικὴν μου ἐποχὴν θρόνος ἀκτινοβολίας, χάριτος καὶ καθήκοντος.

Διακαῶς ἐπιποθῶ τὴν ἀνύψωσιν τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν διατίθεμαι νὰ ἐργασθῶ δι' ὅλων τῶν δυνάμεών μου ὥστε νὰ λησμονηθῇ τελείως τὸ θλιβερὸν παρελθόν καὶ μία νέα Πεντηκοστὴ καὶ ἄνθησις νὰ ἀνατείλῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας μὲ τὸ φῶς τοῦ Παρακλήτου διὰ νὰ καταστή ἡ αὕτη τὸ ἀντιστάθμισμα καὶ ἡ τροχοπέδη εἰς τὰς ἐνωτικὰς προσπάθειάς μετὰ τῶν αἰρετικῶν τῆς δύσεως ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου.

Πρώτιστον μέλημά μου προτίθεμαι νὰ εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ ὁργάνωσις τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ πνευματικὸς καταρτισμὸς τοῦ ἱεροῦ Κλήρου εἰς ὑψηλότερα ἠθικὰ καὶ κοινωνικὰ ἐπίπεδα διὰ νὰ φθάσῃ εἰς

ὕψος περίοπτον, νὰ ἀποβῇ ὁ φορεὺς τῶν Εὐαγγελικῶν ἀρχῶν καὶ τὸ πρότυπον εἰς σωτηρίου ὁδούς διὰ τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου. Ἡ ἀνύψωσις τοῦ φρονήματος τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς ἀγωνιστικότητα διὰ τὴν διατήρησιν εἰς ἀκμὴν τῆς Ἱερᾶς παρακαταθήκης τῆς πίστεώς μας κατὰ τὰ πρότυπα ἐκεῖνα τῶν πρωτοπόρων ὁμολογητῶν Πατέρων μας τοῦ 1924 καὶ τὴν μετάδοσιν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς ἕως οὗ ὁ ἱερός μας ἀγὼν εὐρὴ τὴν δικαίωσίν του.

Ἡ καθοδήγησις τῆς νεότητος εἰς τὰς εὐθείας ὁδούς τοῦ Κυρίου διὰ νὰ μὴ γίνῃ λεία τῶν ἀθεϊστικῶν συστημάτων καὶ τοῦ σκοταδισμοῦ τῆς ἐποχῆς μας κατὰ τὰ σύγχρονα ἐπιδιωκόμενα πρὸς ἀποπροσανατολισμὸν τοῦ ἔθνους μας ἀπὸ τὰ ἰδεώδη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Ἐθνικῆς Παραδόσεως.

Στόχος μου καὶ ἐπιθυμία μου τυγχάνει τέλος, ἡ συνένωσις ὅλων τῶν διισταμένων μερῶν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μας, τῶν ὑγιῶς ἐχόντων, εἰς ἐνότητα μίαν ὡς τὸ ἀπ' ἀρχῆς, διὰ τὴν κραταίωσιν τοῦ κινήματος τῆς εὐσεβείας κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς ἔξωθεν καὶ ἔσωθεν εἰς τὸ Ὁρθόδοξον αὐτὸν χώρον.

Ταῦτα καὶ ἕτερα ὅσα τὸ καθῆκον ενός Ἐκκλησιαστικοῦ ἡγέτου ἐπιζητεῖ προτίθεμαι νὰ ἐπιδιώξω εἰς τὴν σταδιοδρομίαν μου τῇ συνδρομῇ πάντοτε τῆς ἄνωθεν βοηθείας καὶ τῶν ἀδελφῶν συνεργατῶν μου Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων, ὥστε νὰ ἐγκαινισθῇ μία πράγματι νέα περίοδος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας.

Διὸ καὶ αὐθις παρακαλῶ ὅπως εἰς τὸ ἀρχόμενον ἔργον μου μέ συνοδεύσουν αἱ εὐχαὶ καὶ προσπάθειαι ὅλων Κλήρου καὶ Λαοῦ, ἵνα οἱ πάντες ἐργασθῶμεν ὁμοῦ διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ εὐρωμεν τὸν μισθὸν παρὰ Κυρίου ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς δικαίας ἀνταποδόσεως.

Περατωθέντος τούτου ἐγένετο ἀπόλυσις ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου ἀρχιεπισκόπου ψαλλομένης τῆς φήμης αὐτοῦ ἐνῶ ὁ Λαὸς ἐπευφημοῦσε Αὐτὸν ἐν χαρᾷ μὲ τὸ «ἄξιος, ἄξιος».

Ἡ ὅλη τελετὴ τῆς Ἐνθρονίσσεως ἐπεσφραγίσθη διὰ ἐπισήμου Τρισαγίου ποῦ ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου συνοδευομένου ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐπὶ τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ ἀειμνήστου ἡγέτου τῶν Γ.Ο.Χ. κυροῦ Χρυσοστόμου τοῦ Α' (τοῦ ἀπὸ Φλωρίνης) εἰς τὴν Ἱερὰν καὶ Σεβασμίαν Μονὴν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου παρὰ τὴν Πάρνηθα.

Ἡ «Φ.Ο.» ἀπὸ μέσης καρδίας εὐχεται εἰς τὸν Μακαριώτατον κ. Χρυσόστομον ὑγείαν, μακροήμερευσιν καὶ κραταίαν ποιμαντορίαν ἐπὶ ἀγαθῇ τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Στυγμιότυπον πρώτης Συνεδρίας ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ὁ Μακαριώτατος κος Χρυσόστομος Β΄ προίσταται αὐτῆς. Ὁ καθαιρεθεὶς πρῶην Θηβῶν Γεράσιμος ἀπολογεῖται ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Μακαριωτάτου διὰ τὴν χειροτονίαν Δωροθέου Τσάκου

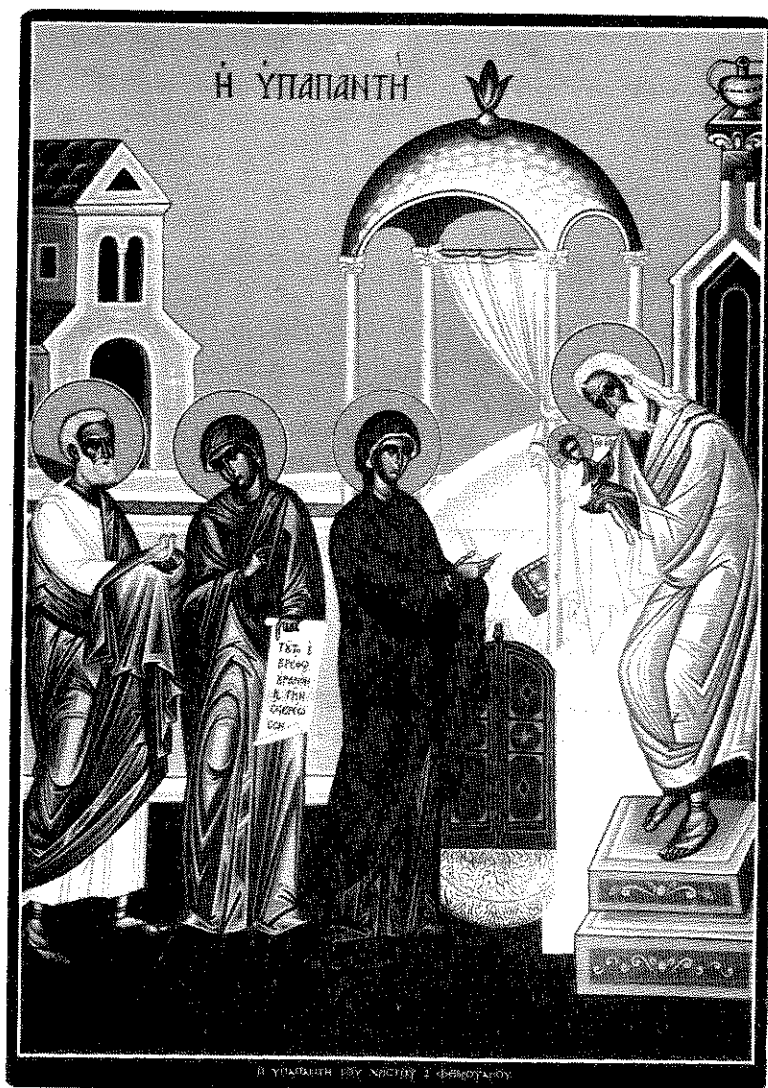
Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος ὁ Β΄ μὴ δυνάμενος ν' ἀπαντήσῃ μεμονωμένως εἰς τὸ πλῆθος τῶν συγχαρητηρίων τηλεγραφημάτων καὶ τηλεφωνημάτων ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ του, εὐχαριστεῖ πάντας διὰ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» καὶ εὐχεται εἰς πάντας ἀπὸ καρδίας ὑγείαν καὶ πᾶν ἀγαθὸν ἀπὸ Θεοῦ.

Ἀγαπητέ ἀναγνώστα

Ἐάν ἀγαπᾷς τὴν ὀρθοδοξίαν τῶν παραδόσεων, φρόντισε νὰ γράψῃς καὶ ἓνα ἄλλον συνδρομητὴν.

Παρακαλοῦνται αἱ Ἐκκλησίαι καθὼς καὶ ἱεραὶ Μοναὶ τῇ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίᾳ ὅπως φροντίζουν καὶ διαδίδουν τὴν Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἢ ὁποία εἶναι ἡ μοναδικὴ Γνήσια Ὁρθόδοξος Φωνή.

Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

« Ἀμνὸν ἐνιαύσιον ἄμωμον εἰς ὀλοκαύτωμα καὶ νεοσσὸν περιστερᾶς ἢ τρυγόνα... Ἐὰν δὲ μὴ εὕρῃσκει ἡ χεὶρ αὐτῆς τὸ ἱκανὸν τότε λήψει δύο τρυγόνας ἢ δύο νεοσσοὺς περιστερῶν » (Λευϊτικὸν ΙΒ).

Αὐτὰ ἐπιτάσσει ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος προκειμένου οἱ Γονεῖς παντὸς ἄρρενος διανοίγοντος μήτραν νὰ προσέφερον εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος ὡς θυσίαν διὰ τὸν πρωτότοκόν των. Ἐὰν μὲν οἱ Γονεῖς

εὐποροῦσαν θὰ προσέφερον ἐνιαύσιον ἄμνὸν ἄμωμον κ.λπ., ἐὰν δὲ ἡ χεὶρ αὐτῆς (μητρὸς) δὲν εἶχεν τὸ ἱκανὸν (ἦσαν πτωχοί) τότε δύο τρυγόνας ἢ δύο νεοσσοὺς ἀπὸ περιστέρια.

Πάλιν ὁ θεῖος κάλαμος τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ μ' αὐτὰ ποὺ γράφει λεπτομερειακὰ διὰ τὴν ἄνοδον τῆς Θεομήτορος μετὰ τοῦ μνηστήρος Ἰωσήφ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ὅλων τῶν κεκανονισμένων ποὺ προεβλέπετο ἀπὸ τὸν Νόμον μᾶς συγκλονίζει πνευματικά. Καὶ τοῦτο διότι βλέπομεν τὸ "Ἅγιον ζεῦγος νὰ εὕρεται ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ μὲ τὴν ἐλαχίστην προσφορὰν ὡς ὀλοκαύτωμα διὰ τὸ

τεσσαρακονθήμερον Βρέφος τῆς Θεοτόκου, ἕνα ζευγάρι ἀπὸ τρυγόνια ἢ ἕνα ζευγάρι ἀπὸ νεοσσούς περιστριῶν!

Ὅπως βλέπομεν ὁ Νόμος τοῦ Τεσσαρακονθήμερου Νομοθέτου «προβλέπει» δι' ὅλον τὸν κόσμον, καὶ διὰ τὸν ἔχοντα οἰκονομικῶς καὶ διὰ τὸν μὴ ἔχοντα, ἀλλὰ ὁ Κύριος ἤθελε καὶ συνεκατέλεξεν τὸν ἑαυτὸν Του μεταξὺ τῶν πτωχῶν καὶ ἀπόρων! Τί εὐτελέστερον ἀπὸ μερικὰ ζευγάρια τρυγόνια ἢ νεοσσούς περιστριῶν! Ἀλλὰ, «*ἰλαρὸν δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς*» ὅπως μᾶς λέγει ὁ Θ. Παῦλος πρὸς Β' Κορινθίους Κεφ. 9 ἀρ. 7. Καὶ ἰλαροὶ δόται ἦσαν ἡ μητέρα καὶ ὁ νομιζόμενος πατήρ τοῦ Κυρίου. Αὐτὸς ποὺ γνωρίζει ὡς Παντοκράτωρ, Παντογνώστης καὶ Θεῖος Προνοητὴς ὅτι δύο καὶ μόνον στρουθία δὲν πέφτουν εἰς τὴν γῆν, χωρὶς νὰ τὸ γνῶριζει, ὅπως ἀναγράφει ὁ ἕτερος τῶν Εὐαγγελιστῶν Ματθαῖος «οὐχὶ δύο στρουθία ἀσσαρίου πωλεῖται;» (Ματθ. 10.29). Αὐτὸς ἐπεφύλαττε διὰ τὸν Ἅγιον Ἐαυτὸν του, αὐτὸ τὸ εὐτελὲς δῶρον. Μυστήριον ὄντως καὶ ἀκατάληπτον!! Ἐσχάτη πενία «περιβεβλημένος» Αὐτὸς ποῦ «*ποιεῖ τὴν γῆν τρέμειν*» ὅπως λέγει ὁ ψαλμωδὸς (Ψαλμ. 103-32), καὶ ἔτσι μόλις καὶ μετὰ βίας «συλλαμβάνεις» μὲ τὸν ἀδύνατον σου νοῦν τὴν ἄκραν ταπείνωσιν τοῦ Παντοουργοῦ καὶ Δημιουργοῦ τῶν ἀπάντων.

Ἄς τολμήσουμε νὰ κάμνωμεν μίαν εὐσεβῆ σκέψιν ἢ παραλληλισμόν! Καθ' ὃν χρόνον ἡ Ἁγία Μήτηρ προσέφερεν αὐτὴν τὴν πενιχρὰν θυσίαν, ἀρχαγγελικὰ τάγματα ὕμνουν τὸ Κύριον: «Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος Σαβαώθ, ὁ Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ ὁ Ἦν καὶ ὁ ὢν καὶ ὁ ἐρχόμενος (Ἀποκ. 9.8).

Καθ' ὃν χρόνον προσέφερον τὴν θυσίαν, ἄλλο συνταρακτικὸν γεγονὸς ἐρχεται νὰ συμπληρώσῃ τὸ θαῦμα. Ὁ Δίκαιος καὶ εὐλαβὴς Συμεὼν. (Λουκ. Β. 26) ὁ ὁποῖος *προσεδέχετο παράκλησιν τοῦ Ἰσραὴλ* ἦταν πληροφορημένος ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νὰ μὴ ἴδῃ θάνατον προτοῦ δῆ μὲ τὰ μάτια του τὸν Χριστὸν τοῦ Κυρίου, πέρευρίσκετο εἰς τὸ ἱερὸν καὶ ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ τεσσαρακονθήμερον Βρέφος καὶ εὐλόγησεν τὸν Θεὸν καὶ εἶπεν:

«Τώρα, Κύριε, ἀπόλυσέ με ἀπὸ τοῦ σκήνους μου τούτου, διότι σὲ εἶδαν τὰ μάτια μου, Ἐσύ ποῦ εἶσαι Σωτὴρας καὶ Φῶς ποῦ θὰ ἀποκαλυφθῇς εἰς τὰ ἔθνη».

Δηλαδή, αὐτὸ ποὺ ἀκοῦμε καθημερινῶς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, συνήθως πρὶν ν' ἀρχίσῃ ἡ Κυριακὴ προσευχή.

«Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμά σου»

καὶ «*ἀνθρωπολογεῖτο*» ὅτι αὐτὸ τὸ Βρέφος, ποῦ θεία συνάρσει, κατεδέχθη νὰ ἔλθῃ στὰ χέρια μου εἶναι ὁ Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ ὁ μόνος Δημιουργὸς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς καὶ πάντων τῶν ὀρωμένων καὶ μὴ ὀρωμένων, ὁ ἀναρχος Υἱὸς ὁ γεννηθεὶς πρὸ τῶν Αἰώνων, ὁ «Ἀπάτωρ» κατὰ τὴν μητέρα καὶ «Ἀμήτωρ» κατὰ τὸν πατέρα, ὅπως ἀναφέρει ὁ Θ. Σωφρόνιος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων (Εὐχή Μεγάλου Ἀγιασμοῦ τῶν Θεοφανείων).

Τίς δύναται ποτὲ νὰ ἐξυχνιάσῃ τὸ Μυστήριον τὸ «κεκρυμμένον» γύρω ἀπὸ τὴν πλήρωσιν κάθε οἰκονομίας τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου Ἰησοῦ;

«Μυστήριον χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένον» (Ρωμ. 26.25) ὅπως μᾶς λέγει ὁ Ἅγιος Γαῦλος.

Σὺ Κύριε ποῦ εἶσαι ὁ ἴδιος κάτοχος, καὶ ἀπόλυτος ἰδιοκτήτης τῶν Βοῶν καὶ τῶν Προβάτων «Πρόβατα καὶ Βόας ἀπάσας, ἔτι δὲ καὶ τὰ κτήνη τοῦ πεδίου» (Ψαλμ. Η.8.), γιατί δὲν πρόσφερες διὰ τὸν Πανάγιον Ἐαυτὸν σου Ἐναν ἄμωμον ἐνιαύσιον ἄμνόν, ἀλλὰ διάλεξες ἐν ὅλῃ τῇ δημιουργίᾳ Σου αὐτὰ τὰ εὐτελῆ πετεινὰ τοῦ Οὐρανοῦ, τὰ τρυγόνια ἢ τὰ περιστέρια; Καὶ ἔτσι μᾶς δείχνεις, σὲ μᾶς τὰ παιδιά σου, πόσο προσεκτικὰ πρέπει νὰ εἴμαστε καὶ ἐὰν εἶναι δυνατόν τὴν προσωπικὴν ἀντωνυμίαν «Ἐγώ» νὰ τὴν ξεγράψωμεν ἀπὸ τὸ εἶναι μας, ἐφ' ὅσον τὸ «ΕΓΩ» τὸ δικὸ Σου, περιβάλλεται μὲ τέτοιαν ἀνερμήνευτον ταπείνωσιν.

Καὶ μετὰ τὸ ἀνωτέρω θαῦμα τοῦ Θεοδόχου Συμεὼν, καὶ ἄλλο συμπληρωματικὸ θαῦμα συντελεῖται εἰς τὸν αὐτὸν χώρον καὶ χρόνον.

Ἡ Ἄννα, ἡ θυγάτηρ τοῦ Φανουὴλ ἐκ τῆς φυλῆς Ἀσὴρ (ὄγδοος υἱὸς τοῦ Ἰακώβ) προσκαρτερούσα καὶ αὐτὴ ἐν τῷ Ναῶ μὲ προσευχήν, δεήσεις καὶ ἀγνόητα (Αὕτη προβεβηκυῖα ἐν ἡμέραις πολλαῖς ζήσασα ἔτη μετὰ ἀνδρὸς ἐπτὰ ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς, καὶ αὕτη χήρα ὡς ἐτῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων, οὐκ ἀφίστατο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ νηστεύει καὶ δεήσας λατρεύουσα νύκτα καὶ ἡμέραν (Λουκ. Β 36-38), ἔκαμεν τὴν αὐτὴν ἀπαράλλακτον ὁμολογίαν! Λέγεται, καὶ εἴμεθα μετὰ τῶν πιστευόντων, πῶς ὁ Θεῖος ὁ Συμεὼν εἶχε στίς πλάτες χρόνια

ικανὰ μὴ προσδιοριζόμενα, ἐφ' ὅσον αὐτὸς ἦτο εἰς ἕκ τῶν Ἑβραίων διδασκάλων τῶν Ἑβδομήκοντα (Ο΄) ποὺ μετέφρασε τὴν Βίβλον (Παλαιὰν Διαθήκην) ἀπὸ τὰ Ἑβραϊκὰ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐπὶ Βασιλ. Αὐγούστου Πτολεμαίου τοῦ Β΄ τῷ 284 π.χ. Καὶ ἐφ' ὅσον παρὰ τῷ Θεῷ «Οὐκ ἀδυνατεῖ πᾶν ρῆμα» αὐτὸς ὁ Ἄχρονος ποὺ ὀρίζει τὸν χρόνον δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ κάμῃ οὕτως ὥστε ὁ Συμεὼν νὰ ζήσει *ἐτη ἱκανὰ* διὰ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸ Σωτήριόν του; Πῶς ἔκανε ὁ αἰτὸς Ἄχρονος εἰς τὸν Μαθουσάλαν νὰ ζήσει 969 χρόνια! (Γένεσις Ε 25), καὶ δὲν θὰ «ἐποίει» περίπου τὰ αὐτὰ δι' αὐτὸν ποὺ τὸν προώριζε νὰ τὸν ἐναγκαλίσῃ καὶ ὁμολογήσῃ ἐνώπιον πάντων ἐν τῷ Ναῶ τοῦ Σολομώντος; Ὁ ἴδιος δὲ Συμεὼν εἶπε ἐπίσης «Πῶς Αὐτὸς κείται εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν καὶ ὅτι εἶναι τὸ σημεῖον τὸ ἀντιλεγόμενον».

Καὶ φυσικὰ ὁ υἱὸς τῆς Μαρίας κείται εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων. Γι' Αὐτὸν μιλοῦν καὶ θὰ μιλοῦν οἱ Σοφοὶ τῆς Γῆς, καὶ ὅσοι ἐξ αὐτῶν εἶναι τεταγμένοι εἰς Σωτηρίαν (πτωχοὶ τῷ πνεύματι) τὸν πιστεύουν καὶ τὸν δοξάζουν ὡς τὸν

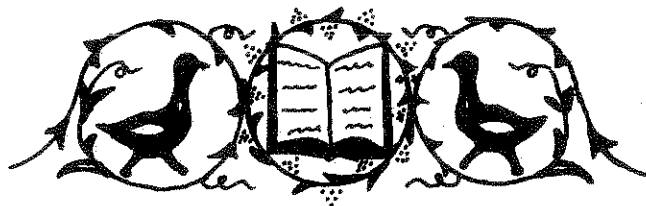
μόνον δημιουργὸν τοῦ παντός, ἄλλοι δὲ «ἀντιλέγοντες» χάνουν ὀριστικὰ τὴν μοναδικὴν εὐκαιρίαν ποὺ χαρίζει ὁ Οὐρανός.

Ὁ δὲ Ἅγιος Πατὴρ ὁ Γρηγόριος Παλαμᾶς δίδει αὐτὴν τὴν θεῖαν ἀλληγορίαν διὰ τὸ ζεῦγος Συμεὼν καὶ Ἄννης Φανουῆλ τῆς Προφήτιδος, ὁ μὲν Συμεὼν δίκαιος καὶ εὐλαβής ἡ δὲ Ἄννα «νυχθήμερον λατρεύουσα τὸν Κύριον ἐν «νηστείαις καὶ δεήσεσι» καταξιώθησαν τοῦ ἰδεῖν τὸν Σωτῆρα.

«Νῦν εἰς τὸ ἱερὸν ἀναχθέντος (τοῦ Ἰησοῦ) ἐτέρας τρυγόνας καὶ ἄλλους νεοσσούς περιστερῶν, εἴπι τις, διὰ τὸ πρὸς *κακίαν παντάπασιν νηπιῶδες*, εἴτε τρυγόνας διὰ τὸ τῆς *σωφροσύνης* ἀκρότατον, εὐλόγως ἐρεῖ».

Ἀμφότεροι, ἦσαν ἄκακοι καὶ ἅγιοι ἐνδεδυμένοι τὸν χιτῶνα τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς σωφροσύνης! Ἄς συνετισθοῦμεν καὶ ἡμεῖς εἴτε κλῆρος εἴτε λαὸς διὰ νὰ τύχωμεν τοῦ θείου δώρου τῆς Σωτηρίας ἐνδεδυμένοι μὲ χιτῶνα σωφροσύνης καὶ ἀγνότητος. Γένοιτο.

ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας Ἀθανάσιος

Η ΝΗΣΤΕΙΑ

Ἡ Βασιλὶς τῶν ἀρετῶν

Δοξαστ. Ἦχος Πλ.Δ.

«Προκαθάρωμεν ἑαυτούς, ἀδελφοὶ τῇ Βασιλίδι τῶν ἀρετῶν. ἰδοὺ γὰρ παρὰ γέγονε πλοῦτον ἡμῖν ἀγαθῶν κομίζουσα τῶν παθῶν κατευνάζει τὰ οἰδήματα καὶ τῷ Δεσπότη καταλάττει τοὺς παῖσαντας.....».

Ἀναφερόμεθα εἰς τὸ Δοξαστικὸν ποῦ ἐψάλη τὴν Κυριακὴν Ἀποκρέω γιὰ νὰ θαυμάσωμεν τὸ μεγαλεῖον τῆς γλαφυρῆς γραφῆς τοῦ Ἁγίου ὁ ὁποῖος ἐπεξεργάσθη τὸν Δοξαστικὸν τοῦ Ἦχου. Μὲ ἀπλὸν δὲ λόγον σημαίνει:

«Ἄς καθαρίσωμε τοὺς ἑαυτούς μας ἀδελφοί, μὲ τὴν Βασίλισσα τῶν Ἀρετῶν ποὺ λέγεται Νηστεία. Ἰδοὺ ἐφθασεν αὐτὴ κομίζουσα πληθὺς ἀπὸ πνευματικὰς κατακτήσεις. Εἶναι αὐτὴ ποὺ κατευνάζει τὰς ὁρμὰς τῶν παθῶν, καὶ μᾶς συμφιλιώνει (πατέρα πρὸς υἱοὺς) μὲ τὸν Θεόν, ἡμᾶς τοὺς παῖσαντας».

Ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς Νηστείας ὡς Βασίλισσας τῶν Ἀρετῶν, εἶναι πάνυ ἀρμόδιος γιατί πάνω σ' αὐτὴν τὴν Βασιλικὴν Ἀρετὴν θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ Ἀγωνιστικὸν Στάδιον διὰ νὰ πάρωμεν μέρος εἰς τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας ποὺ «προκηρύσσει» ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις! Μ' αὐτὴν λοιπόν, σὰν σκυτάλη στὰ χέρια μας θὰ ἀγωνισθῶμεν, σὺν Θεῷ ἀντιλήπτορι. Βλέπομεν καθημερινῶς, μέσα εἰς τὰ ἀγωνιστικὰ στάδια ἀθλητὰς, οἱ ὁποῖοι προτοῦ νὰ «μποῦν» στὸν στίβον γιὰ νὰ λάβουν μέρος ἢ στὸ πένταθλο ἢ ἄλλα παρόμοια ἀγωνίσματα, προετοιμάζονται πυρετωδῶς, καὶ λίγο καιρὸ πρὶν συμμετάσχουν, ἔχουν κάνει καὶ τὴν ἀνάλογον προπόνησιν, καὶ «ἀποδύονται» σὲ ἐξαντλητικὰς νηστείας γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ λάβουν μέρος καὶ νὰ νικήσουν εἰς τὸν Ἀγῶνα ποὺ ἐτάχθηκαν. Καὶ αὐτοὶ μὲν νὰ κερδίσουν φθαρτὸν στέφανον, ἡμεῖς δὲ οἱ πιστοὶ μὲ τὴν βασίλισσα τῶν ἀρετῶν (νηστεία) γιὰ νὰ κερδίσωμεν ἀθάνατον στέφανον. Ἐπ' αὐτοῦ ἅς δοῦμε τί μᾶς λέγει ὁ ἅγιος πρωτοκορυφαῖος Παῦλος:

Πᾶς δὲ ὁ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται ἐκεῖνοι, μὲν οὖν ἵνα φθαρτὸν στέφανον λάβωσι, ἡμεῖς δὲ ἄφθαρτον (Α. Κορ. 9. 25).

Ἡ παρότρυνσις ποὺ μᾶς κάνει ἡ Ἐκκλησία μας μέσῳ τοῦ Ἁγίου Ὑμνογράφου:

«Τὸ Στάδιον τῶν Ἀρετῶν ἡνέωκται οἱ βουλόμενοι ἀθλῆσαι εἰσέλθετε».

μᾶς ζητεῖ καὶ καλοῦμεθα ἀπὸ βρέφους μέχρι βαθύτατων γηρατειῶν νὰ πάρουμε μέρος σ' αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνας. Δὲν εἶναι πρὸνόμιον μόνον τῶν νεώτερων αὐτὸ τὸ Στάδιον. Ὁ Κύριος τὸ ἔχει ἀνοίξει γιὰ ὅλες τίς ἡλικίες γιατί ὅλες οἱ ἡλικίες θεωροῦνται στὰ μάτια τοῦ Ἀγωνοθέτου κατάλληλες. Ἡ Νηστεία ἀρχίζει ἀπὸ τὰ μωρὰ τὰ νηπιά, προχωρεῖ στὰ νεατὰ καὶ καταλήγει στὸ γῆρας.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος, νήπιος ὢν δὲν ἐθήλαζεν ἀπὸ τὸν μαστὸν τῆς Μητέρας του Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν καὶ ἐφήρμοζεν Νηστείαν. Ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ μεταφραστὴς μᾶς λέγει ἐπὶ λέξει ἐπ' αὐτοῦ.

«Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἐθήλαζε ὅλας τὰς ἡμέρας πλην Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς, οὐδόλως ἔβαζε τὸν μαστὸν τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς τὸ στόμα εἰμὴ μόνον ἅπαξ τῆς ἡμέρας καὶ τοῦτο μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου»

Μήπως αὐτὸ δὲν ἦτο ἓνα εἶδος καθαρῆς νηστείας; Λοιπὸν ὁ Ἅγιος Νικόλαος «κατηξιώθη» ἀπὸ Βρέφος νὰ προγευθῇ οὕτως εἰπεῖν τοῦ Ἐπουρανίου Στεφάνου ποὺ τοῦ ἐτοίμαζεν ὁ Χριστός:

Τί ἔκαμε ὁ Ἐλεάζαρος ὁ παιδαγωγὸς τῶν Μακκαβαίων; Δὲν εἶπε τὸ ὄχι εἰς τὸν Ἀντίοχον τὸν Ἑλκαβαίων; Δὲν εἶπε τὸ ὄχι εἰς τὸν Ἀντίοχον Ἐπιφανὴ τὸν Ἑλληνα βασιλέα καὶ ἡ ἀποχὴ του ἀπὸ τὰ ὕεια κρέατα (χοιρινὰ) δὲν εἶχε ὡς ἔπαθλον τὴν ἀποκοπὴν τῆς κεφαλῆς του μαζί μὲ τὴν Ἁγίαν Σολωμονὴν καὶ τὰ ἕξ τέκνα τῆς; Μήπως οἱ τρεῖς παῖδες οἱ ἐν Βαβυλῶνι νηστεύοντες καὶ τρώγοντες μόνον ὄσπρια δὲν τοὺς ἡδέσθη (ἐσεβάσθη) τὸ πῦρ; (Δανιήλ Α' 14-15).

«Καὶ ὠράθησαν αἱ ἰδέαι αὐτῶν ἀγαθαὶ καὶ ἰσχυραὶ - τρώγοντας μόνον ὄσπρια καὶ πίνοντες μόνο νερὸ - ὑπὲρ τὰ παιδάρια τὰ ἐσθίοντα εἰς τὴν Τράπεζαν τοῦ Βασιλέως;»

Μήπως ο Προφητάνας Δαυίδ δεν μᾶς λέγει ὅτι ἡ **σάρξ του ἡλλοιώθη δι' ἔλαιον**, τὸ ὁποῖον σημαίνει μὲ ἄλλα λόγια ὅτι ἐνήστευεν ὁ Βασιλεὺς Δαυίδ διὰ νὰ κατευνάσῃ τῶν παθῶν τὰ οἰδήματα; Τὰ παραδείγματα εἶναι ἄπειρα ξεκινῶντας ἀπὸ τὸν Κ.Η.Ι.Χ. ὁ ὁποῖος ἐνήστευσεν 40 ἡμέρες καὶ 40 νύκτας διὰ νὰ ἐπιτελέσῃ, τὸ ἄνευ προηγουμένου στὴ Ἱστορία, ἔργον Του; Τίς ἐξ ἡμῶν νηστεύσας εἰς τὰς Ἁγίας Τεσσαρακοστάς, δὲν ἔχει νὰ μᾶς πῇ τόσα πολλὰ διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἐγκρατείας; Εἰς ἀντάλλαγμα ἐκτὸς τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων ποὺ δίδει ὁ Χριστὸς ἔχομεν καὶ ἄλλα τοιαῦτα χαρίσματα ποὺ μᾶς δίδει εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν ὀργανισμόν μας. Ὅλοι οἱ νηπτικοὶ Πατέρες ποὺ ὡς βασικὴν ἀρετὴν εἶχαν τὴν Νηστείαν, ὄχι μόνον τὸ βιβλικὸν ὄριον τῶν ἑβδομήκοντα ἢ ὀγδοήκοντα ἢ ἑκατοστὸν ἔτος διέτηρσαν, ἀλλὰ παρέμεινον σφριγηλοὶ καὶ νεανικοὶ μέχρι βαθέων γηρατειῶν των! Ἀλλὰ μέ ἀντίστροφον μέτρησιν τῶν πραγμάτων βλέπομεν ἀρνητικὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς «βρώσεως καὶ πόσεως» ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς πρωτοπλάστους! Τί ἄλλο ἦταν παρὰ θεσμοδότησις τῆς νηστείας αὐτὸ ποὺ εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς αὐτοὺς. (Γένεσις Β' 2.16).

«Καὶ ἐνετείλατο Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἀδὰμ λέγων: ἀπὸ παντός ξύλου τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ βρώσει φαγῇ, ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου καλὸν καὶ πονηρὸν οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ, ἦ δ' ἂν ἡμέραν φάγητε ἀπ' αὐτοῦ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε».

καὶ βλέπομεν τὸν Ἀδὰμ νὰ ὀδύρεται τὰς ἡμέρας αὐτὰς διότι παρήκουσε τὸν Κύριον τῶν ἀπάντων, καὶ ἐνεδύθησαν οἱ Πρωτόπλαστοι «δερματίνους χιτῶνας» τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι ντύθηκαν αὐτὴν ταύτην τὴν φθορὰν τοῦ θανάτου.

Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας δίδει καθημερινῶς μαθήματα ἐγκρατείας καὶ πνευματικῆς ἐγρηγόρσεως προβάλλοντας τοὺς Ἁγίους ἀθλητὰς καὶ καλλινίκους μάρτυρας! Καὶ καλούμεθα, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ, νὰ μιμηθῶμεν τὸν Κύριον ὅπως καὶ ὁ Θ. Παῦλος τὸν ἐμιμήθη καὶ μᾶς λέγει:

«Μιμηταὶ μου γίνεσθε καθὼς καὶ γὰρ Χριστοῦ (Α Κορινθ. 1.11)».

Δὲν ὑπάρχει παράδειγμα ἐν τε τῇ Παλαιᾷ καὶ Καινῇ Διαθήκῃ, ποὺ μὲ ζωντανὴ γλῶσσα, νὰ μᾶς ὑπομνησκὴ τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὴν Νηστείαν.

Λοιπὸν μικροὶ καὶ μεγάλοι ἄς μποῦμε σ' αὐτὸ τὸ Στάδιον τῶν Ἀρετῶν καὶ Αὐτὸς ποὺ τὸ ἤνοιξε θὰ μᾶς δώσῃ ἀναντίρρητα καὶ τὴν δύναμιν νὰ τὸ ἀποτελειώσωμεν. Ὡς προσέξωμεν ἐπίσης τί μᾶς λέγει ὁ Ἅγιος Ὑμνογράφος τὴν Κυριακὴν τῆς Τυρινῆς.

«Ἐφθασε καιρὸς ἡ τῶν πνευματικῶν ἀγώνων ἀρχὴ ἢ κατὰ τῶν δαιμόνων νίκη, ἢ πᾶν ὁ πλὸς ἐγκράτεια ἢ πρὸς τὸν Θεὸν παρρησία»

ἀλλὰ τοῦτο διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ πρέπει νὰ ἐνισχυθῇ μὲ τὸ νὰ διαρρήξωμεν τὰ χρεώγραφα ποὺ ἔχομεν στὰ χέρια μας τῆς μισαλλοδοξίας καὶ τοῦ φθόνου. Ἄλλως, τότε πῶς θὰ περιμένωμεν τὸν Κύριον νὰ μᾶς δώσῃ τὸν Στέφανον ὡς ἐπαθλον τῆς Νηστείας;

ΧΡ. Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

Ἀναγνώστης

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

Ε Κ Δ Ο Σ Ι Σ :

ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280

Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κανίγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 500

Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ φύλλου ὀρχ. 20

Υπεύθυνος Τυπογραφείου

ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ

Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

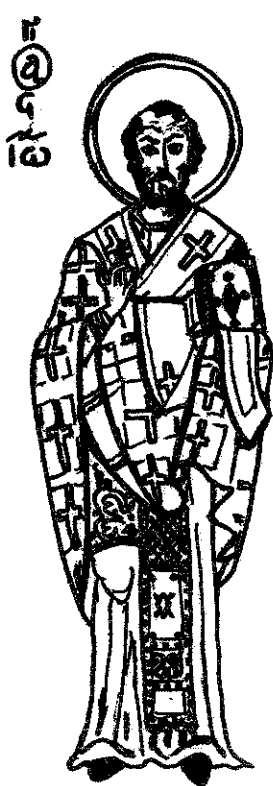
ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΘΟΜΙΛΟΥΜΕΝΗΝ

Περί αγάπης

(Δευτέρα Συνέχεια)

Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου

Θέλεις νὰ μὴ ἀκούης εἰς βάρος σου; Τότε λοιπὸν οὔτε σὺ μὴ λέγῃς κακὰ εἰς βάρος ἄλλου. Θέλεις νὰ ἐπαινῇσαι ἀπὸ τοὺς ἄλλους; Τότε καὶ σὺ ἐγκωμιάζε τοὺς ἄλλους. Θέλεις νὰ σὲ ἐλεοῦν; Τότε καὶ σὺ κάμνε ἐλεημοσύνας. Θέλεις νὰ τύχῃς συγγνώμης;

Τότε καὶ σὺ δίδε συγχώρησιν. Θέλεις νὰ μὴ πλεονεκτοῦν ἄλλοι εἰς βάρος σου; Τότε καὶ σὺ μὴ ἀρπάξῃς. Ἄς συμπεριφερώμεθα πρὸς τοὺς πλησίον μας κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον θέλομεν νὰ συμπεριφέρωνται ἐκεῖνοι πρὸς ἡμᾶς.

Ὅπως δηλαδὴ ψυχὴ χωρὶς σῶμα δὲν λέγεται ἄνθρωπος, ἀλλ' οὔτε πάλιν σῶμα χωρὶς ψυχὴν, ἔτσι δὲν ὑπάρχει ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν, ἐὰν δὲν ἔχῃ ὡς ἐπακόλουθον καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον.

Θέλεις νὰ ἐξυπηρετήσῃς τὸν δεῖνα; Δὲν σὲ ἐμποδίζω, ἀλλὰ ὅχι διὰ νὰ προξενήσῃς λύπην εἰς ἄλλον. Δὲν μᾶς ἐδόθησαν διδάσκαλοι διὰ νὰ ἀντιμαχώμεθα μεταξύ μας, ἀλλὰ διὰ νὰ γινώμεθα φίλοι πρὸς ἀλλήλους. Διὰ ποῖον λόγον εἶσαι ἕνας; Διὰ ποῖον λόγον δὲν κερδίζεις μὲ τὸ ἔργον σου πολλοὺς; Διὰ ποῖον λόγον νὰ μὴ γίνῃς δημιουργὸς ἀγάπης; Διὰ ποῖον λόγον δὲν δημιουργεῖς φιλίαν, ἡ ὁποία εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐπαινος τῆς ἀρετῆς; Διότι ὅπως

τὸ νὰ εἴμεθα κακοὶ ὅλοι ἐκ συμφώνου περισσότερο παροργίζει τὸν Θεόν, ἔτσι τὸ νὰ εἴμεθα καλοὶ καὶ μὲ ὁμόνοιαν μεταξύ μας περισσότερο τὸν εὐχαριστεῖ.

Μὴ γίνεσαι κακὸς μὲ τοὺς πολλοὺς· δημιουργήσε πρὸς χάριν τοῦ ἑαυτοῦ σου φίλους, προτοῦ νὰ ἀποκτήσῃς οἰκίαν, πρὶν ἀποκτήσῃς ὅ,τι δήποτε ἄλλο.

Ἐὰν ὁ εἰρηνοποιὸς θεωρῇται υἱὸς τοῦ Θεοῦ, πόσον περισσότερο θὰ θεωρῇται ὁ δημιουργῶν φίλους; Ἐὰν ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μόνον συμφιλιώνει ἐχθροὺς καλεῖται υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ποῖας ἀμοιβῆς δὲν θὰ εἶναι ἄξιος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κάμνει φίλους τοὺς συμφιλιωνομένους; Διότι ἐὰν ὁ μὲν διάβολος μᾶς παρακινῇ νὰ γινώμεθα πρὸς ὅλους ἐχθροί, ὁ Θεὸς ὁμῶς μᾶς παραγγέλλει νὰ συμπαθοῦμεν καὶ νὰ ἀγαπῶμεν.

Καὶ ἐκεῖνος μὲν (ὁ διάβολος) στρέψας ὅλην τὴν προσοχήν μας πρὸς τὸν πηλὸν καὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ βλῶν (διότι αὐτὸ εἶναι ὁ πλοῦτος) δὲν μᾶς ἀφήνει οὔτε κατὰ τὰς νύκτας νὰ ἀναπαυθῶμεν ὀλίγον· ὁ δὲ Θεός, ἀπὸ μὲν τὴν περιττὴν καὶ ἀνωφελῆ αὐτὴν φροντίδα μᾶς ἀπαλλάσσει, παραγγέλλει δὲ νὰ συναθροίζωμεν θησαυροὺς εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὅχι δηλαδὴ ἀπὸ ἀδικίας ποῦ εἶναι δυνατόν νὰ διαπράξωμεν ἐναντίον ἄλλων, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας δικαιοσύνην (Ματθ. ζ' 19).

Καὶ ὁ μὲν διάβολος, μετὰ τοὺς πολλοὺς ἰδρῶτας καὶ τὰς ταλαιπωρίας, ὅχι μόνον δὲν ἡμπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ ὅταν θὰ κολαζώμεθα ἐκεῖ, ἀλλὰ δυναμώνει καὶ τὴν φλόγα τῆς κολάσεως. Ὁ δὲ Θεός, ὁ ὁποῖος μᾶς παρήγγειλεν ἔστω καὶ ἕνα ποτήρι δροσεροῦ νεροῦ νὰ δίδωμεν, δὲν μᾶς ἀφήνει ποτὲ νὰ χάσωμεν τὸν μισθὸν καὶ τὴν ἀνταμοιβὴν αὐτοῦ ἀλλὰ μᾶς τὰ ἀνταποδίδει πλουσιοπάροχα.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἐσχάτη ἀνοησία νὰ μὴ ἀγαπῶμεν τὴν δεσποτείαν αὐτὴν, ἡ ὁποία εἶναι τόσο καλὴ καὶ γεμάτη ἀπὸ τόσα ἀγαθὰ καὶ νὰ γινώμεθα δοῦλοι ἐνὸς ἀχαρίστου καὶ ἀγνώμονος τυράννου, ὁ ὁποῖος οὔτε ἐδῶ οὔτε ἐκεῖ ἡμπορεῖ νὰ ὠφελήσῃ ἐκείνους, ποῦ τὸν ὑπακούουν καὶ εἶναι φίλοι του;

Μὴ λυπηθῇτε λοιπὸν διὰ ὅσα ἐλέχθησαν· διότι

καὶ ἐγώ, ἐκείνον ὁ ὁποῖος μὲ ἀγαπᾷ, τότε θὰ ὁμολογήσω ὅτι μὲ ἀγαπᾷ, τότε θὰ ὁμολογήσω ὅτι μὲ ἀγαπᾷ πολὺ περισσότερο, ὅταν ὄχι μόνον μὲ ἐπαινῇ, ἀλλὰ καὶ μὲ προτρέπῃ νὰ διορθώσω τὰ ἐλαττώματά μου. Διότι τὸ νὰ ἐπαινῇ τις ἀπλῶς τὰ πάντα, καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ μὴ καλὰ, δὲν εἶναι γνῶρισμα ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ, ἀλλὰ ἀπατεῶνος καὶ εἴρωνος. Τὸ δὲ νὰ ἐπαινῇ μὲν, ἂν γίνεται κάτι ἐξ ὧν πρέπει, νὰ ἐλέγχῃ δέ, ἂν διεπράχθῃ κανένα σφάλμα, αὐτὸ εἶναι γνῶρισμα ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος σὲ ἀγαπᾷ καὶ φροντίζει διὰ σέ.

Τὸν μὲν ἐχθρὸν λοιπὸν οὔτε νὰ μὲ ἐπαινῇ δέχομαι, τὸν δὲ φίλον, καὶ ὅταν μὲ ἐλέγχῃ, τὸν θέλω νὰ εἶναι κοντά μου. Ἐκεῖνος (ὁ ἐχθρὸς) καὶ ἂν μὲ ἀγαπᾷ, μοῦ προκαλεῖ ἀηδίαν, αὐτὸς ὅμως (ὁ φίλος) καὶ ὅταν μὲ πληγώνῃ, μοῦ εἶναι ἀγαπητὸς. Διότι **περισσότεραν ἐμπιστοσύνην ἐμπνέουν, λέγει, τὰ τραύματα τοῦ φίλου, παρὰ τὰ φιλήματα ποὺ δίδει ὁ ἐχθρὸς μὲ τὴν θέλησίν του** (Παρ. κζ' 6). Διότι ἐκεῖνος μὲν (ὁ φίλος), ἂν μὲ κατηγορῇ δικαίως ἢ ἀδίκως, δὲν τὸ κάμνει διὰ νὰ μὲ προσβάλλῃ, ἀλλὰ διότι θέλει νὰ μὲ διορθώσῃ· ὁ δὲ ἐχθρὸς, καὶ ἂν δικαίως μὲ κατηγορῇ, δὲν φροντίζει νὰ κάμῃ τὸν ἐλεγχόν του διὰ νὰ μὲ διορθώσῃ, ἀλλὰ μᾶλλον διὰ νὰ μὲ διαπομπεύσῃ.

Ὡστε τίποτε δὲν εἶναι ἴσον μὲ τὴν ὁμόνοιαν, ἀγαπητοί· διότι μὲ αὐτὴν ὁ ἕνας γίνονται πολλοί. Ἄν δύο ἢ δέκα ἔχουν ὁμόνοιαν μεταξύ των, τότε ὁ ἕνας δὲν εἶναι πλέον ἕνας, ἀλλὰ ὁ καθένας ἐξ αὐτῶν γίνεται δεκαπλάσιος. Καὶ θὰ εὕρῃς εἰς τοὺς δέκα τὸν ἕνα καὶ εἰς τὸν ἕνα τοὺς δέκα. Καὶ ἐὰν ἔχουν ἐχθρόν, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ θελήσῃ νὰ βλάψῃ τὸν ἕνα, θὰ εἶναι ὡς νὰ θέλῃ νὰ βλάψῃ τοὺς δέκα, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ νικηθῇ.

Ἐδυστύχησεν ὁ ἕνας, ἀλλ' ὅμως δὲν εὐρίσκεται εἰς δυστυχίαν· διότι κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος ἡ δυστυχία του ἐλαφρύνεται ὑπὸ τῶν ἄλλων. Καθένας ἀπὸ αὐτοὺς ἔχει εἴκοσι χεῖρας καὶ εἴκοσιν ὀφθαλμοὺς καὶ ἄλλους τόσας πόδας, καὶ ψυχὰς ἔχει δέκα. Ὅχι μόνον διὰ τοὺς ἰδικούς του, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἰδικούς των φροντίζει εἰς ὅ,τι ἔχουν ἀνάγκην. Ἐὰν δὲ γίνουν ἑκατόν, τὸ ἴδιον θὰ συμβῇ πάλιν. Ὁ ἴδιος ἡμπορεῖ νὰ εὐρίσκεται καὶ εἰς τὴν Περσίαν καὶ εἰς τὴν Ρώμην, καὶ αὐτὸ τὸ ὅποιον ἐκ φύσεως εἶναι ἀδύνατον, τὸ κατώρθωσεν ἡ δύναμις τῆς ἀγάπης.

Ἐὰν λοιπὸν ἔχῃς χιλίους ἢ δύο χιλιάδας φίλους, φαντάσου εἰς πόσον μέγεθος θὰ φθάσῃ ἡ δύναμις σου. Καὶ τὸ ἀξιοθαύμαστον εἶναι τοῦτο, ὅτι οἱ χίλιοι γίνονται εἰς. Διὰ ποῖον λόγον λοιπὸν δὲν ἀποκτῶμεν τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης, ὥστε νὰ κρατοῦμεν ἔτσι

τοὺς ἑαυτοὺς μας εἰς ἀσφάλειαν; Ἔως πότε θὰ τὴν περιορίζωμεν εἰς ἕνα καὶ δύο;

Διότι καὶ ἂν εἶναι πτωχὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔχει φίλους, ἐν τούτοις εἶναι πολὺ πλουσιώτερος ἀπὸ τοὺς πλουσίους. Διότι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα αὐτὸς δὲ ἐπιχειρεῖ νὰ εἴπῃ διὰ τὸν ἑαυτὸν του, θὰ τὰ εἴπῃ ὁ φίλος του ἀντὶ ἐκείνου. Καὶ ὅσα δὲν δύναται ὁ ἴδιος νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν του, θὰ τοῦ προσφερθοῦν ὑπὸ τῶν ἄλλων. Καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πάθῃ τίποτε κακὸν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος φυλάσσεται ἀπὸ τόσοις δορυφόροις· διότι οὔτε οἱ σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως δὲν εἶναι τόσον προσεκτικοί, ὅσον αὐτοί. Διότι ἐκεῖνοι μὲν ἀπὸ φόβον καὶ ἀνάγκην δεικνύουν τόσῃν προσοχῇ, οὔτοι δὲ ἀπὸ συμπάθειαν καὶ ἀγάπην.

Καὶ ἐκεῖνος μὲν (ὁ βασιλεὺς) φοβεῖται τοὺς σωματοφύλακάς του, αὐτὸς ὅμως ἔχει τὸ θάρρος του περισσότερο εἰς αὐτοὺς (τοὺς φίλους) παρὰ εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Καὶ ἄλλῃς: ποῖον τεῖχος εἶναι τόσον ἀρραγές, ὡχυρωμένον ἀρμονικῶς μὲ μεγάλους λίθους, ὥστε νὰ μὲνῃ ἀκυρίευτον εἰς τὰς ἐφόδους τῶν ἐχθρῶν, ὅσον ἡ παράταξις ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν ἀλλήλους καὶ εἶναι θωρακισμένοι μὲ τὴν ὁμόνοιαν;

Διότι ἡ παράταξις αὐτὴ ἀποκρούει τὰς ἐπιθέσεις τοῦ διαβόλου· καὶ πολὺ δικαίως. Διότι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐνωμένοι παρατάσσονται ἐναντίον του, ἀνίκητοι γίνονται εἰς τὰ μηχανήματά του καὶ ἀνεγείρουν τὰ λαμπρὰ τρόπαια τῆς ἀγάπης. Καὶ ὅπως αἱ χορδαὶ τῆς λύρας, ἂν καὶ εἶναι μὲν πολλαί, εἰς μίαν δὲ ἀποβλέπουσαι ἀρμονίαν, δίδουν εὐχάριστον μουσικὴν, ἔτσι καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἡνωμένοι εἰς μίαν γνώμην, ἀποδίδουν εὐχάριστον τὸν ἦχον τῆς ἀγάπης, διότι τίποτε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ γλυκύτερον τῆς ἀγάπης. Καὶ καθὼς τὰ λαμπρὰ σώματα δίδουν ἀκμὴν εἰς τοὺς πλησίον τόπους, ἔτσι καὶ οἱ φίλοι, εἰς ὁποῖους τόπους καὶ ἂν ὑπάγουν, ἀφήνουν τὴν χάριν των.

Προτιμότερον λοιπὸν εἶναι νὰ ζῇ κανεὶς εἰς τὸ σκότος, παρὰ νὰ εἶναι χωρὶς φίλους. Διότι δὲν συνηθίζει νὰ κατακαίῃ τόσον τὸ σῶμα ὁ πυρετός, ὅσον τὰς ψυχὰς ὁ χωρισμὸς ἀπὸ ἀγαπωμένων. Τόσον ἰσχυρὰ δηλαδὴ εἶναι ἡ ἀφοσίωσις τῆς ἀγάπης, ὥστε ἐκείνους τοὺς ὁποῖους λαχταροῦμεν, ἔστω καὶ ἂν δὲν εἶναι μαζί μας, ἀλλ' ἀπουσιάζουν μακρὰν, νὰ τοὺς φανταζώμεθα ὅτι ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν περνοῦν μαζί μας. Καὶ ἡ ἀφοσίωσις αὐτὴ παραμερίζει μὲν ὅλα ὅσα εὐρίσκονται ἐνώπιόν μας, μόνον δὲ εἰς τὸν ἀγαπώμενον προσδένει τὴν ψυχὴν τοῦ ἀγαπῶντος.

Ἐὰν δὲ ὅταν βλέπῃ κανεὶς τὸν ἀγαπώμενον, ἢ μᾶλλον ὅταν ἐνθυμεῖται τοῦτον, ὑψώνει τὴν ψυχὴν καὶ ἀναβιβάζει τὴν διάνοιάν του εἰς ὑψηλὰς σφαίρας, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει διαρκῶς εἰς τὸν νοῦν του ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος πράγματι μᾶς ἠξίωσε νὰ τὸν ἀγαπήσωμεν, πότε ἢ ποῖαν λύπην θὰ δοκιμάσῃ ἢ θὰ φοβηθῇ ποτὲ κάτι τὸ φοβερὸν καὶ ἐπικίνδυνον; Οὐδέποτε. Διότι ἐὰν ὅταν ἀγαπώμεθα ἀπὸ ἰσχυροὺς ἀνθρώπους, εἴμεθα φοβεροὶ δι' ὅλους, πολὺ περισσότερον ὅταν ἀγαπώμεθα παρὰ τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἂν παραστῇ ἀνάγκη ὑπὲρ αὐτῆς τῆς ἀγάπης νὰ δώσωμεν εἴτε χρήματα, εἴτε σώματα, εἴτε καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν, ἄς μὴ διστάσωμεν. Διότι ἔδεν ἀρκεῖ νὰ λέγωμεν μὲ λόγια, ὅτι ἀγαπώμεν, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ ἀποδεικνύωμεν καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων. Διότι καὶ αὐτὸς ὅχι διὰ τῶν λόγων μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἔργων ἔδειξε τὴν ἀγάπην του πρὸς ἡμᾶς.

Καὶ ἐὰν εἰς τὰς οἰκίας τῶν μεγάλων ὁ ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος τὰ ἰδικὰ του τὰ ἔκαμε κτῆμα τοῦ κυρίου του, εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν ἔκαμε τὰ ἰδικὰ του πράγματα τοῦ κυρίου του ἔκαμε κτῆμα ἰδικὸν του, καὶ χρησιμοποιοῖ τὰ πράγματα ἐκεῖνου ὅπως καὶ ὁ κύριός του, καὶ μάλιστα πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας αὐτοῦ μᾶλλον αὐτὸν (τὸν ὑπηρέτην) φοβοῦνται παρὰ ἐκεῖνον (τὸν κύριον)· καὶ ἐπειδὴ περιεφρόνησε τὸ συμφέρον του, δὲν ἔχασε τὰ ἰδικὰ του, ἀλλὰ μᾶλλον μεγαλύτερα ἐπέτυχε, πολὺ περισσότερον συμβαίνει τοῦτο εἰς τὰ πνευματικὰ ζητήματα.

Ἄς μὴ φροντίζωμεν λοιπὸν διὰ τὰ ἰδικὰ μας ζητήματα, ἄς μὴ φροντίζωμεν διὰ τὸ συμφέρον μας, ἀλλὰ νὰ καταφρονῶμεν αὐτὰ, ἵνα τὰ κερδήσωμεν. Ἐὰν ἡμεῖς ἀδιαφορήσωμεν δι' αὐτὰ, ὁ Θεὸς θὰ φροντίσῃ διὰ ταῦτα. Ἐὰν ὁμοῦς ἡμεῖς φροντίζωμεν δι' αὐτὰ, ὁ Θεὸς θὰ τὰ καταφρονήσῃ.

Ἐὰν λοιπὸν κανεὶς θέλῃ νὰ ἀγαπᾷ πραγματικὰ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης, ἄς προστρέξῃ πρὸς τὸν τρόφιμον αὐτῆς, τὸν μακάριον Παῦλον, καὶ ἐκεῖνος θὰ τὸν διδάξῃ πόσον μέγαλον κατόρθωμα εἶναι τὸ νὰ ὑπομείνῃς τὸν χωρισμὸν ἀγαπωμένου προσώπου καὶ πόσον ἰσχυρᾶς ψυχῆς ἔχει ἀνάγκην.

Αὐτὸς δηλαδὴ, αὐτὸς ὁ ὁποῖος περιεφρόνησε τὴν σάρκα καὶ ἠδιαφόρησε διὰ τὸ σῶμα· ὁ ὁποῖος περιῆλθε σχεδὸν ὅλην τὴν οἰκουμένην μὲ γυμνὴν τὴν ψυχὴν· ὁ ὁποῖος ἐξεδίωξεν ἀπὸ τὴν διάνοιάν του κάθε πάθος, καὶ ὁ ὁποῖος, μιμούμενος τὴν ἀπάθειαν

τῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων, ὅλα μὲν τὰ ἄλλα εὐκόλως ὑπέφερεν, ὥσάν νὰ ἔπασχε ξένον σῶμα, καὶ φυλακίσαις καὶ ἀλύσεις καὶ ἀπαγωγὰς καὶ μαστιγώσεις καὶ ἀπειλὰς καὶ θάνατον καὶ πᾶν εἶδος τιμωρίας· ὅταν ἐχωρίσθη ἀπὸ μίαν ψυχὴν, τὴν ὁποῖαν ἠγάπα, τόσον ἐσυγχίσθη καὶ τόσον συνεταράχθη, ὥστε, ὅταν δὲν εὔρε τὸν ἀγαπώμενον εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐπερίμενε νὰ τὸν ἴδῃ, ἀμέσως ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκείνην ἀναχώρησε.

Πῶς συνέβη τοῦτο, ὦ μακάριε Παῦλε; Ὅταν μὲν ἦσο δεδεμένος εἰς τὸ ξύλον, καὶ ἦσο κλεισμένος εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐπρόκειτο νὰ ὑποστῇς μαστιγώσεις, καὶ ἀπὸ τὰ νῶτα σου ἔτρεχεν αἷμα, ἐν τούτοις ἐδίδασκες καὶ ἐβάπτιζες καὶ προσέφερες τὴν ἀνάμακτον θυσίαν τῆς θείας Ἱερουργίας καὶ οὔτε δι' ἓνα δὲν ἠδιαφόρησες, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ τὸν σώσῃς. Ὅταν δὲ ἦλθες εἰς τὴν Τροίαν, καὶ εὐρήκες τὸν ἀγρὸν καθαρισμένον ἀπὸ τὰ ζιζάνια καὶ ἔτοιμον νὰ δεχθῇ τὰ σπέρματα τῆς ἀληθοῦς πίστεως, ἐπέταξες ἀπὸ τὰς χεῖρας σου τόσον μέγα κέρδος καὶ ἀμέσως ἔφυγες;

Ναὶ, λέγει· διότι ἐκυριεύθην ἀπὸ βασανιστικὴν στενοχωρίαν, καὶ πολὺ ἐτάρασσε τὴν διάνοιάν μου ἡ ἀπουσία τοῦ Τίτου. Καὶ τόσον πολὺ μὲ ἐκυρίευσεν καὶ ἐκυριάρχησεν εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὥστε νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ κάμω αὐτὸ ποῦ ἔκαμα. Εἶδες πῶς εἶναι μέγα κατόρθωμα τὸ νὰ ἡμπορέσῃς νὰ ὑποφέρῃς μὲ ὑπομονὴν τὸν χωρισμὸν ἀγαπωμένου προσώπου; εἶδες πόσον ὀδυνηρὸν καὶ πικρὸν πρᾶγμα εἶναι; εἶδες πόσον ἔχει ἀνάγκην ἀνωτέρας καὶ νεανικῆς ψυχῆς;

Διότι εἰς τοὺς ἀγαπῶντας δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ νὰ εἶναι συνδεδεμένοι ψυχικῶς, οὐδὲ μεταχειρίζονται τοῦτο πρὸς παρηγορίαν των, ἀλλὰ ἔχουν ἀνάγκην καὶ σωματικῆς παρουσίας, καὶ ἐὰν τοῦτο δὲν γίνεται, μεγάλο μέρος τῆς ψυχικῆς εὐφροσύνης ἐξαφανίζεται.

Ὡ! πόσον διάπυρος εἶναι ἡ ἀφοσίωσις, τὴν ὁποῖαν ἐμπνέει ἡ ἀγάπη! Ὁ Παῦλος, ὁ ὁποῖος περιεφρόνει τὸ πῦρ, ὁ ἀδαμάντινος, ὁ στερεὸς, ὁ ἀλύγιστος, ὁ ἄκαμπτος, ὁ ὁποῖος ἔλεγε: τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλίψις ἢ στενοχώρια ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα; (Ρωμ. η' 35), ὁ Παῦλος, ὁ ὁποῖος περιεφρόνει τὴν ξηρὰν καὶ τὴν θάλασσαν, ὁ ὁποῖος περιεγέλα τὰς ἀδαμαντίνας πύλας τοῦ θανάτου· οὗτος, ὅταν εἶδε τὰ δάκρυα μερικῶν... Ἐπεταὶ συνέχεια

ΑΣΚΗΤΙΚΑ

Ὁσ. Π. ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΘΟΜΙΛΟΥΜΕΝΗΝ

Περὶ κατανύξεως

(Δευτέρα Συνέχεια)

Ὁ Ἅγιος

Ἐφραίμ
ὁ Σύρος

Ἐλθέ εἰς σεαυτὴν, ψυχὴ, ἀγωνίζου συνεχῶς, καὶ μὴ φοβήθητι τὸν Θεὸν πάντοτε, πόθησον τὸν Θεὸν σου, περιποιήσου Αὐτὸν δι' ἐναρέτων πράξεων, ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ θανάτου καὶ τοῦ χωρισμοῦ, σὲ εὖρῃ, πρόθυμον, εἰς τὸ νὰ δεχθῇς Αὐτὸν μετὰ μεγάλης χαρᾶς. Ἐγνόησον, ὦ ψυχὴ, διὰ τοῦ πολιτεύματός σου, ποῦ

σὲ προσκαλεῖ ὁ Θεός· διότι ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ δὲν λυπεῖ ἐκείνον, ὅστις ἐλευθεροῦται ἐκ πάντων τῶν γηίνων, ἀλλὰ τὸν ἀλαζόνα ἄνθρωπον λυπεῖ ὁ θάνατος, λυπεῖ τὸν ἁμαρτωλὸν, λυπεῖ τὸν ἀδιάφορον, λυπεῖ καὶ τὸν ὀκνηρὸν, ὅστις ὠκνησε νὰ ποιήσῃ τὰ ἀρεστὰ εἰς τὸν Θεόν, λυπεῖ τὸν πολυκτῆμονα ὅστις ἔδωσε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διὰ τῶν κοσμικῶν πραγμάτων, λυπεῖ καὶ τὸν πλούσιον, διότι ἀποχωρίζει αὐτὸν ἐκ τῆς ζωῆς ἀκουσίως, λυπεῖ καὶ τοὺς πατέρας, διότι χωρίζει αὐτοὺς ἐκ τῶν ἀγαπητῶν αὐτῶν τέκνων, καὶ τὸν βιωτικὸν λυπεῖ, ἀποστερῶν αὐτὸν ἐκ τοῦ πλούτου αὐτοῦ, λυπεῖ καὶ τοὺς ἀδελφοὺς, διότι ἀποχωρίζει αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων μετὰ κλαυθμοῦ. Οὕτοι πάντες λυποῦνται κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, διότι εἶναι δεδεμένοι εἰς πράγματα κοσμικὰ. Σύ, δέ, διατί στενάζεις καὶ λυπεῖσαι, ὦ ψυχὴ, ἀφοῦ ἦσαι ἐλευθέρη τοῦ κόσμου, καὶ ἀπηλλάγης ἐκ τῶν πραγμάτων αὐτοῦ; Οὕτω μένε πάντοτε, ἀφοῦ ἐκλήθης ἐλευθέρη, καὶ πορεύου εὐγενῶς εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ, ποιοῦσα εὐπροθύμως τὰ εὐάρεστα εἰς Αὐτόν. Ἐὰν πλησιάσῃς τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης σου τῆς ψυχῆς, δὲν θέλεις ποτὲ φοβηθῇ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ὁ χωρισμὸς τοῦ σώματος θέλει σοῦ

προξενήσῃ χαρὰν. Σῶσόν με, Μακρόθυμε, σῶσόν με, Υἱὲ Θεοῦ, ἀναμάρτητε Χριστέ, καὶ χάρισαί μοι Σωτήρ, τὴν μελέτην τῆς σωτηρίας μου, διὰ νὰ μὴ ἔχω ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἄλλο τί, εἰμὴ ταύτην τὴν μελέτην διὰ νὰ ἐκτελῶ πάντοτε τὰ θελήματά σου, καὶ διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς θείας σου χάριτος, γίνω πρόθυμος ὁ ἁμαρτωλὸς, καὶ πορευθῶ εὐμενῶς εἰς τὰ προστάγματα σου, καὶ πραγματευθῶ καλῶς μὲ τὸ ἀργύριον, τὸ ὁποῖον σὺ Βασιλεῦ οὐράνιε, μοὶ ἔδωκας καὶ ἀφοῦ πραγματευθῶ τὴν καλὴν πραγματείαν ἐν τῷ ἀγρῷ σου, Σωτήρ, νὰ ἐπιτύχω τῶν ἐπαίνων σου Δέσποτα καὶ εἶπω μετὰ παρρησίας καὶ καθαρᾶς καρδίας, ὅτι ἔρχῃσαι Κύριε, εἶμαι μακάριος, διότι ἦλθες Δέσποτα. Ἐνδυσόν με ἐνδύμα ἅγιον εἰς τοὺς γάμους τοῦ ἀθανάτου Νυμφίου, τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἀπέκτησα διὰ τῆς χάριτός σου. Ἄς ἀνάψω καὶ τὴν λαμπάδα, τὴν ὁποῖαν ἡ χάρις καὶ ἡ μακροθυμία σου, Χριστέ μοι ἐχάρισεν ἅς ἐξέλθω μετὰ χαρᾶς εἰς συνάντησίν σου, δοξάζων καὶ εὐλογῶν σὲ τὸν ἀθάνατον Νυμφίον, διὰ νὰ καταξιωθῶ καὶ γίνω συμμέτοχος τῶν δικαίων καὶ ἁγίων οἵτινες εὐηρέστησαν εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Εὐχὴ ἐκ τῆς τοῦ Ἁγίου Ἐφραίμ διδασκαλίας.

Ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, καὶ δὲν εἶμαι πλέον ἅγιος νὰ ὀνομασθῶ υἱός σου, οὐδὲ νὰ ἀτενίσω καὶ νὰ ἴδω τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ἔνεκα τοῦ πλήθους τῶν ἀδικιῶν μου, οὐδὲ νὰ ὀνομασῶ τὸ ὄνομά σου τὸ ἐνδοξον διὰ τῶν χειλέων μου τῶν ἁμαρτωλῶν· διότι κατέστησα ἑμαυτὸν ἀνάξιον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, παροργίσας σὲ τὸν ἀγαθὸν Δεσπότην. Δέομαι, Κύριε δέομαι, μὴ μὲ ἀπορρίψῃς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ μὴ ἀπομακρυνθῇς ἀπὸ πλησίον μου, διὰ νὰ μὴ ἀπολεσθῶ. Διότι ἐὰν δὲν μὲ ἐσκέπαζεν ἡ χάρις σου, ἐγὼ ἤμην χαμένος ἤδη, καὶ ἤθελον εἰσθαι τώρα ὡς κονιορτὸς ἐνώπιον ἀνέμου· καὶ ἤθελον γίνεαι, ὡς ἐὰν δὲν ἐφάνη εἰς τὸν βίον τοῦτον. Διότι ἀφοῦ παρήτησα τὴν ὁδόν σου, δὲν μὲ συνήντησεν ἡμέρα ἀγαθὴ· καὶ μεταξὺ τῶν ἁμαρτιῶν μου ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι εἶναι ἀγαθὴ, εἶναι ἡ

πικροτάτη τῶν πικροτάτων. Καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν ἐλπίζω εἰς τὴν χάριν σου, ὅτι θέλεις μὲ ἐνδυναμώσει διὰ νὰ φροντίσω περὶ τῆς σωτηρίας μου. Καὶ τώρα προσπίπτω καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ βοηθήσης ἐμέ, ὅστις ἐπλανήθην ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς δικαιοσύνης· ἔκχυσον ἐπ' ἐμέ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ὅπως ἐποίησας καὶ εἰς τὸν ἄσωτον υἱόν, διότι κατήσχυνα τὸν βίον μου σκορπίσας τὸν πλοῦτον τῆς χάριτός σου. Ἐλέησόν με, ὦ Θεέ μου, καὶ μὴ μνησικακήσης εἰς τὸν διεφθαρμένον βίον μου. Οἰκτείρησόν με, ὅπως ὤκτειρας τὴν πόρνην καὶ τὸν τελώνην, καὶ τὸν ληστήν. Διότι τούτους, ὅτε ἦσαν ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπήλπισαν πάντες· σὺ δέ, Κύριε, προσέλαβες αὐτούς, καὶ τοὺς κατέστησας κατοίκους τῆς τρυφῆς τοῦ παραδείσου. Δέχθητι λοιπὸν τὴν μετάνοιαν καὶ ἐμοῦ τοῦ ἀχρείου δούλου σου, διότι καὶ ἐμεῖ ἀπήλπισαν πάντες. Διότι ἦλθες Κύριε, νὰ καλέσης εἰς μετάνοιαν οὐχὶ δικαίους, ἀλλ' ἁμαρτωλοὺς· διότι εἰς σὲ πρέπει ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Περὶ ψυχῆς ὅταν πειράζεται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, πῶς πρέπει νὰ προσεύχεται μετὰ δακρύων εἰς τὸν Θεόν.

Ψυχὴ τεθλιμμένη προσέρχεται εἰς σέ, ἅγιε Δέσποτα, καὶ σοὶ λαλεῖ μετὰ δακρύων περὶ τοῦ φθοροποιοῦ ἐχθροῦ, καὶ μετὰ πάσης ταπεινώσεως προσπίπτει, καὶ δέεται εἰς σὲ περὶ τοῦ διαβόλου, ὅστις θλίβει αὐτήν. Ἐπειδὴ λοιπὸν προσέρχεται εἰς σὲ μετὰ θράσους, ἐπάκουσον αὐτῆς ἐν τάχει· καὶ ἐπίσκεψαι αὐτήν ἐπιμελῶς, ἀφοῦ κατέφυγε πρὸς σὲ μετὰ πόθου. Ἐὰν παραβλέψῃς αὐτήν ἐνῶ εἶναι τεθλιμμένη θὰ χαθῇ· ἐὰν βραδύνης νὰ ἐπακούσῃς αὐτῆς, ἐνῶ εὐρίσκεισαι στενοχωρημένη, θέλει ἐκλίψει. Ἐὰν δὲ διὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς σου ἔλθῃς εἰς ἐπίσκεψιν καὶ βοήθειάν της, θέλει ὑπάρξῃ· ἐὰν δὲ ἐπιβλέψῃς, εἰς αὐτήν, θέλει σωθεῖ· καὶ ἐὰν ἐπακούσῃς αὐτῆς, θέλει ἐνδυναμωθῇ. Φρόντισον μετὰ ζήλου περὶ αὐτῆς, διότι εἶναι μνηστή σου· ἐκεῖνος δὲ ὅστις ἡρραβώνισεν αὐτήν μετὰ σοῦ εἶναι ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ὁποῖος εἶπεν, ὅτι εἶσαι ἀθάνατος ζηλωτής. Μὴ παραβλέψῃς αὐτήν, διὰ νὰ μὴ νομίσῃ ὁ Ἐχθρός, ὅτι τῇ ἔδωκας διαζύγιον, καὶ ἀπέπεμψας αὐτήν. Παιδαγωγήσόν με Δέσποτα, διὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς σου, μὴ μεπαραδώσης εἰς χεῖρας τοῦ φθορέως. Διότι ἰδοὺ συνήθροισα τοὺς λογισμοὺς μου πανταχόθεν, καὶ δὲν εὐρίσκω νὰ ἀναφέρω κανὲν ἀγαθὸν ἐμπροσθέν σου, εἰμὴ τοῦτο μόνον, ὅτι πλὴν σοῦ, ἄλλον δὲν γινώσκω. Ἡ χάρις τῶν ἱαμάτων σου

ὑπάρχει ἄμετρος, καὶ ἰατρεύει πάντας τοὺς προσερχομένους εἰς σέ. Διότι αἱ πληγαί μου συχνάκις θεραπεύονται διὰ τῶν οἰκτιρμῶν σου καὶ πάλιν διὰ τὴν ἀμέλειάν μου σήπονται. Τώρα ἐνῶ εἶμαι ὑγιῆς ἐλησμόνησα τὸν Ἰατρόν, καὶ ὁ Ἰατρός μὲ ἐλησμόνησεν ἐν τῇ ἀρρώστια μου. Ὅτι δὲ αἱ ἁμαρτίαι μου σοὶ δίδουσι κόπον γινώσκω· καὶ ὅτι σὲ παροργίζω, ἐνῶ εἶμαι ἡλεημένος ὑπὸ σοῦ, δὲν ἀγνοῶ· καὶ ὅτι ἔνεκα τῆς εὐσπλαγχνίας σου μὲ βοηθεῖς, δὲν λησμονῶ· διότι ἡ εὐσπλαγχνος μήτηρ καὶ ἂν καταφρονῇται ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτῆς τέκνου, δὲν ὑποφέρει νὰ παραβλέψῃ αὐτό· διότι νικᾶται ὑπὸ τῶν σπλάγχνων αὐτῆς· ἐὰν λοιπὸν ἐκεῖνη φέρηται τοιοιουτρόπως εἰς τὸ τέκνον της, πόσω, μᾶλλον ἡ εὐσπλαγχνία σου πρὸς τὸ πλάσμα σου; Ἰδοὺ λοιπὸν Δέσποτα, καὶ τὰ πτηνὰ ἀνοίγουσι τὰ σπλάγχνα εἰς τοὺς νεοσσούς αὐτῶν καὶ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐπισκέπτονται καὶ φέρουσιν εἰς αὐτὰ τροφήν, καὶ κοπιάζουσι, διὰ νὰ θρέψωσιν αὐτά· διότι νικῶνται ὑπὸ τῶν σπλάγχνων αὐτῶν· ἐὰν δὲ τὰ ἄλογα ζῶα ὡς τοσοῦτω εὐσπλαγχνα, πόσω μᾶλλον ἡ χάρις σου, δὲν θέλει νικηθῇ μυριοπλασίως ὑπὸ τῶν σπλάγχνων, καὶ ἐλεήσει τοὺς προσερχομένους εἰς αὐτήν καὶ ζητοῦντας αὐτήν ἐν ἀληθείᾳ; Ἰδοὺ πάλιν πηγὴ πλήρης ὑδάτων, ἥτις βρύουσα ἀδιαλείπτως παρέχει ἀφθόνως ἐξ αὐτῶν πρὸς πάντας τοὺς πρὸς αὐτήν προσερχομένους, καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀνθρωπίνων ἐπαίνων· διότι δὲν εἶναι ἐπαινος τὸ νὰ παρέχῃς εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν πόσιν, ἀλλὰ τὸ νὰ σὲ δοξάσῃ οὗτος δι' αὐτῆς. Διότι εἶναι φανερόν, ὅτι διὰ τὴν εὐεργεσίαν τῆς χάριτός σου, ἐκεῖνη παρέχει τὴν πόσιν. Διότι ἰδοὺ ἐξιστόρισεν ἡ πηγὴ τὸ ἄπειρον πέλαγος τῶν οἰκτιρμῶν σου. Ἀφθόνως τὰς ἐπουρανίους δυνάμεις τρέφεις, καὶ πᾶσαν πνοὴν ἐπὶ τῆς γῆς οἰκονομεῖς. Μὴ ἔχων ἀνάγκην ἐπαίνων καὶ δόξης πάσης τῆς κτίσεως, δεδοξασμένος ὑπάρχεις ἐν τῇ οὐσίᾳ τῆς μεγαλωσύνης σου, καὶ ἐν τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τῆς δόξης σου.

Ἐξομολόγησις, ἥγουσιν προσευχὴ πρὸς τὸν Θεόν

Σὺ Κύριε, ὁ μόνος σοφὸς καὶ εὐσπλαγχνος ἱατρός, ἰατρευσόν με, καὶ θέλω ἰατρευθῇ. Παρακαλῶ ταπεινῶς τὴν ἀγαθοσύνην σου, νὰ θεραπεύσῃ τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου, καὶ νὰ φωτίσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας μου, διὰ νὰ κατανοήσω τὴν οἰκονομίαν σου, ἥτις γίνεται εἰς ἐμέ διὰ παντός. Καὶ ἐπειδὴ ἐμωράνθη ἡ καρδία μου καὶ ἡ διάνοιά μου, ἡ χάρις σου, δηλαδὴ τὸ ἅλας τῆς ἀληθείας, ἃς ἀρτύσῃ αὐτήν. Καὶ τί θέλω εἰπεῖ ὦ Προγνώστα, εἰς σέ, ὅστις

«ετάξεις καρδίας καὶ νεφρούς;» διότι σὺ μόνος γινώσκεις, «ὅτι ἡ ψυχὴ μου σὲ διψᾷ ὡς γῆ ἄνυδρος, καὶ σὲ ποθεῖ ἡ καρδίᾳ μου». Ἐκείνον δὲ, ὅστις σὲ ἠγάπησεν, ἡ χάρις σου ἐπότισε διὰ παντός· μὲ ἤκουσας καὶ μὴ παραβλέψης νῦν τὴν δέησίν μου. Διότι ἰδοὺ ἡ διάνοιά μου εἶναι ὡς αἰχμάλωτος καὶ ζητεῖ σὲ τὸν μόνον Σωτῆρα τῆς ἀληθείας. Διὰ τοῦτο λοιπὸν πέμπσον τὴν χάριν σου διὰ νὰ ἔλθῃ ταχέως εἰς βοήθειάν μου καὶ τοιουτοτρόπως θέλει χορτάσει τὴν πείνάν μου καὶ θέλει ποτίσει τὴν δίψαν μου, διότι ποθῶ σὲ τὸν Δεσπότην, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν χορταίνεις τις. Καὶ τις δὲν δύναται νὰ χορτασθῇ ἀπὸ σοῦ, ἐὰν σὲ ἀγαπᾷ ἀληθῶς, καὶ διψᾷ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας σου; Σὺ ὁ δοτὴρ τοῦ φωτός, δός μοι τὰ ζητήματά μου, καὶ χάρισαί μου ὅσα ἐν τῇ δεήσει μου σοῦ ζητῶ· καὶ στάξον ἐν τῇ καρδίᾳ μου μίαν σταγόνα τῆς χάριτός σου· ὥς ἀνάψῃ ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἡ φλόξ τῆς ἀγάπης σου, καθὼς τὸ πῦρ ἀνάπτει εἰς τὸ δάσος, καὶ ὥς καταφάνῃ, ὡς ἀκάνθας καὶ τριβόλους, τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς μου. Δός μοι δὲ τὸ ἔλεός σου πλουσίως καὶ ἀμέτρως, ὡς Θεὸς εἰς ἄνθρωπον, καὶ χάρισαί μου ὡς Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καὶ πληθύνον ὡς ἀγαθὸς πατήρ. Ἐὰν δὲ παρέβην καὶ παραβαίνω τὰς ἐντολάς σου ὡς χοϊκός, ἀλλὰ σὺ, ὅστις ἐπλήρωσας τὰς ὑδρίας ἀπὸ τῆς εὐλογίας σου πλήρωσον τὴν ψυχὴν μου ὑπὸ τῆς θείας σου χάριτος· καὶ σὺ, ὅστις ἐχόρτασας πέντε χιλιάδας ἀνθρώπων, χόρτασον τὴν πείνάν μου ἀπὸ τῆς ἀγαθότητός του Δέσποτα. Δώρησαι, Φιλάνθρωπε, αἶτημα εἰς τὸν δοῦλόν σου ὅστις σὲ ἱκετεύει. Διότι ἰδοὺ καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα λαμπρύνεται, καὶ τὰ πετεινὰ ἀλλάσσουν τὰς φωνὰς αὐτῶν ἀπὸ τῆς δόξης τῆς πολλῆς σου σοφίας. Ἰδοὺ καὶ ἡ γῆ ἐνδύεται τὸ ἐκ ποικίλων ἀνθέων ἐπανωφόριον, τὸ ὁποῖον ὑφαίνεται ἄνευ ἀνθρωπίνων χειρῶν· ἀγάλλεται καὶ ἑορτάζει δύο ἑορτάς· μίαν ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, δηλαδὴ τοῦ πρωτοτόκου Ἀδάμ, διότι ἀνέλαβε ζωὴν, καὶ μίαν ὑπὲρ τοῦ Δεσπότη τοῦ αὐτῆς. Ἰδοὺ καὶ ἡ θάλασσα πληθύνεται ἀπὸ τῆς χάριτός σου, καὶ πλουτίζει τοὺς πλείοντας ἐν αὐτῇ· ἡ χάρις σου μοι ἔδωκε θάρρος νὰ λαλήσω πρὸς σέ, καὶ ὁ πόθος τὸν ὁποῖον ἔχω μὲ ἀναγκάζει νὰ ἔρχωμαι πρὸς σέ. Ὁ ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνος ὄφιν κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον τοῦ ἔαρος προσερχόμενος, ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς εὐχαριστήσεως· πόσω μᾶλλον θέλει ἀνοίξῃ τὸ στόμα αὐτοῦ δοῦλός σου, ὅστις σὲ ποθεῖ εἰς δόξαν καὶ ἑπαινον τῆς χάριτός σου. Σὺ ὅστις ἐδέχθης καὶ ἐπήνεσας τὰ δύο λεπτά τῆς χήρας

ἐκείνης, πρόσδεξαι καὶ τὴν δέησιν τοῦ δούλου σου καὶ αὐξησον τὴν παράκλησίν μου· καὶ δώρησαι τὰ αἰτήματά μου, δια νὰ γίνω ναὸς τῆς χάριτός σου, καὶ κατοικήσῃ αὕτη ἐντός μου, καὶ μὲ διδάξῃ πῶς νὰ ἀρέσω εἰς αὐτὴν, καὶ κρούσῃ αὕτη εἰς τὴν δεκάχορδον κινύραν μου μέλη κατανυκτικὰ καὶ εὐφρόσυνα, καὶ σφίγξῃ τὴν διάνοιάν μου, ὡς διὰ χαλκοῦ, διὰ νὰ μὴ πλανηθῶ καὶ ἀμαρτήσω πρὸς σέ, καὶ ἐκβληθῶ ἀπὸ τοῦ οὐρανίου ἐκείνου φωτός. Εἰσάκουσον, Κύριε, εἰσάκουσον τῆς δεήσεώς μου, καὶ ἀξιώσόν με νὰ κληθῶ εἰς τὴν Βασιλείαν σου ὁ πεπλανημένος καὶ ἀκάρθατος, ὅστις καθαρισθεὶς ἔγινε χρήσιμος εἰς τὸ ποίμνιον τῶν ἐκλεκτῶν σου, τῶν ἀσκητῶν, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, τῶν εὐηρηστησάντων εἰς σέ· οἵτινες ἀγαλλόμενοι ἐν τῷ παραδείσῳ, αὐτοὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ παρακαλοῦσι σὲ τὸν μόνον φιλάνθρωπον· καὶ θέλεις εἰσακούσῃ τὴν δέησιν αὐτῶν, καὶ θέλεις μὲ σώσει διὰ τῶν παρακλήσεων αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ δι' αὐτῶν σὲ δοξολογῶ, ὅτι εἰσήκουσας τῶν προσευχῶν αὐτῶν, καὶ μὲ εὐσπλαχνίσθης, καὶ δὲν παρέβλεψας τὴν δέησίν μου. Σὺ, Κύριε, εἶπας διὰ τοῦ Προφήτου σου, «ἀνοίξον τὸ στόμα σου, καὶ θέλω πληρῶσαι αὐτὸ!»

Ἔπεται συνέχεια

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιδικοῦ μας ἐπιφύλασσει νομίμως εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

«Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

ΠΡΟΦΑΣΕΙΣ

*«Μὴ ἐκκλίνης τὴν καρδίαν μου εἰς λόγους πονηρίας, τοῦ
προφασίζεσθαι προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις» (Ψαλμὸς ΡΜ΄)*

Οἱ πονηροὶ ἄνθρωποι, δὲν ἀποροῦν προφάσεων ὧσιν καὶ ἂν θέλουν κατὰ τὸν Ἁγ. Χρυσόστομον, εἶναι δηλαδὴ μεταλλεῖον προφάσεων, φιλονεικοῦν, γογγύζουν, δυσσαρεστοῦνται, λέγοντες διατὶ ἔτσι καὶ ὄχι ἄλλοιῶς, διατὶ τοῦτο καὶ ὄχι ἐκεῖνο, διατὶ αὐτὸς καὶ ὄχι ἐκεῖνος; ἐν πρώτοις ταῦτα μηχανῶνται, διότι μετ' ὀλίγον εἰς ὕβρεις θὰ τραποῦν, καὶ μετὰ ταῦτα πιθανὸν νὰ καλέσουν καὶ τὴν Ἀστυνομία.

Ὁ λόγος μας περὶ τῶν ἀπίστων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι προφασίζονται ὅτι δὲν πιστεύουν εἰς τὴν Χριστιανικὴν πίστιν, διότι ἔτσι, καὶ ἔτσι εἶναι ἡ Χριστιανικὴ πίστις, καὶ ὅσοι ἀκολουθοῦν αὐτὴν, εἶναι τέτοιοι, τέτοιοι. Παρόμοιοι τῶν ἀπίστων καὶ ἀθέων, εἶναι καὶ οἱ αἰρετικοί, οἱ ὁποῖοι προφασίζονται ὅτι αὐτοὶ κατέχουν τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλὰ ἄς δώσωμεν τὸν λόγον εἰς τοὺς ὑπηρέτας τοῦ Λόγου, ἵνα μᾶς διδάξουν ὀρθῶς περὶ τῶν προφασιζομένων τούτων.

«Οἱ λέγοντες θέλωμεν νὰ γίνωμεν Χριστιανοί, ἀλλὰ ἐμποδιζώμεθα ἔνεκεν τῶν πολλῶν αἱρέσεων. Ἐρχεται ὁ ἄθεος καὶ λέγει. «Θέλω νὰ γίνω Χριστιανός, ἀλλὰ δὲν γνωρίζω εἰς ποῖον νὰ προστεθῶ, μάχη πολλὴ ὑπάρχει ἀνάμεσά σας, καὶ στάσις καὶ θόρυβος, ποῖον Δόγμα νὰ προτιμήσω; τί νὰ ἐκλέξω; ἕκαστος λέγει ἐγὼ λέγω τὴν ἀλήθειαν, εἰς ποῖον νὰ πεισθῶ; δὲν γνωρίζω καθόλου τὰς Γραφὰς, καὶ πάντες τὸ ἴδιον λέγουν».

Σφόδρα τοῦτο ὑπὲρ ἡμῶν ὑπάρχει, διότι ἐὰν ἐλέγαμεν νὰ πεισθῇς εἰς ἑθνωπίνους λογισμοὺς, πρεπόντως θὰ ἐθωροβείσο, ἐὰν δέ, εἰς τὰς Γραφὰς λέγωμεν νὰ πιστεύσης, αὐτὲς εἶναι ἀπλὲς καὶ ἀληθεῖς, καὶ εὐκόλον τὸ νὰ κρίνης τὸ ἀληθές. Ἐὰν λοιπὸν, κάποιος συμφωνεῖ μὲ τὰς Γραφὰς, αὐτὸς εἶναι Χριστιανός, ἐὰν κάποιος μάχεται, αὐτὰς, αὐτὸς μακρὰν ὑπάρχει τοῦ νὰ εἶναι Χριστιανός.

Τί λοιπὸν; ἐὰν ἔλθῃ ἐκεῖνος καὶ εἴπῃ, τοῦτο λέγει ἡ Γραφή, σὺ δὲ λέγεις ὄχι τοῦτο, ἀλλὰ ἐκεῖνο, κι' ἔτσι κακῶς ἐξηγεῖτε τὰς Γραφὰς, καὶ τὸ νόμημά τους παρεξηγεῖτε, τότε τί γίνεται; Καὶ λοιπὸν, εἰπέ μου, σὺ νοῦν δὲν ἔχεις, οὔτε κρίσιν; Καὶ πῶς θὰ ἡδυνάμην λέγει, ἀφοῦ δὲν γνωρίζω, νὰ κρίνω τὰ δικά σας; Μαθητὴς θέλω νὰ γίνω, σὺ διδάσκαλόν μὲ ποιεῖς; Ἐὰν ταῦτα λέγῃ, τί λοιπὸν θὰ ἀποκριθῶμεν; Πῶς θὰ πείσωμεν αὐτόν; Θὰ ἐρωτήσωμεν αὐτόν, μήπως εἶναι προφάσεις καὶ δικαιολογίαι ταῦτα, θὰ ἐρωτήσωμεν ἐὰν ἀποστρέφεται τὴν ἀθείαν. Πάντως κάτι θὰ εἴπῃ, καὶ εἶναι ἀδύνατον ἐὰν δὲν ἀρνείτε τὴν ἀθείαν, νὰ ἔλθῃ εἰς ἡμᾶς. Θὰ ἐρωτήσωμεν τὰς αἰτίας διὰ τὰς ὁποίας ἀπεστράφη τὴν ἀθείαν, δὲν τὴν ἀπεστράφη βέβαια ἄνευ λόγου, καὶ βεβαίως θὰ εἴπῃ, ὅτι νομίζῃ ὅτι ὑπάρχει κάποια ἀνωτέρα δύναμις, ὑπάρχει Θεός, Καλῶς ἕως ἐδῶ.

Ἐὰν λοιπὸν, ἄλλα ἀκούσῃ παρὰ τῶν ἄλλων αἱρέσεων, ἄλλα παρ' ἡμῶν, τότε τί ἀποκρινόμεθα πρὸς αὐτόν; Ὅλοι ὁμολογοῦμεν, καὶ ἡμεῖς καὶ αἱ αἱρέσεις, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεός, ἀλλὰ ἄς ἴδωμεν ποῖοι μάχονται τὸν Χριστόν καὶ ποῖοι ὄχι, ἡμεῖς λέγοντες Θεόν, ἅξια Θεοῦ καὶ πιστεύομεν, ὅτι ἔχει ἐξουσίαν, ὅτι δὲν εἶναι δούλος, ὅτι εἶναι ἐλεύθερος, ὅτι ἀφ' ἑαυτοῦ πάντα ποιεῖ, καὶ ὅσα ἄλλα ἀρμόζουν εἰς τὸν Θεόν, ἐκεῖνος δὲ λέγει τὰ ἐναντία, τί λέγομεν πρὸς αὐτόν; Πάλιν ἐρωτῶ αὐτόν. Ἐὰν ἱατρὸς πρόκειται νὰ γίνῃς, ἄρα ἀπλῶς καὶ ὥς ἔτυχε, εἰπέ μου, τὰ λεγόμενα δέχεσαι; παρ' ὅλον ὅπου καὶ παρ' ἐκείνους ὑπάρχουν πολλὰς διαφορὰς ἀνάμεσά τους, ἐὰν λοιπὸν αὐτὰ τὰ ὁποῖα θὰ ἀκούσης δεχθῇς ἄνευ ἐξετάσεως, τὸ ἴδιωμα τοῦτο δὲν εἶναι ἀνθρώπινον, ἐὰν δέ, ἔχῃς κρίσιν καὶ νοῦν, ἐξάπαντος θὰ γνωρίσῃς τὸ καλόν.

Υἱὸν ἡμεῖς λέγομεν τοῦ Θεοῦ τὸν Χριστόν, καὶ

ἀληθεύομεν εἰς αὐτὸ ποῦ λέγομεν, ἐκεῖνοι λέγουν μὲν, ἀλλὰ δὲν ὁμολογοῦν. Καὶ διὰ τὰ γίνω σαφέστερος, ἐκεῖνοι ἔχουν μερικοὺς, ἀπ' αὐτῶν τῶν ὁποίων ὀνομάζονται, αὐτοῦ τοῦ αἰρεσιάρχου δηλαδὴ τὸ ὄνομα, ὁμοίως καὶ ἐκάστη αἵρεσις, εἰς ἡμᾶς ὅμως, οὐδεὶς ἄνθρωπος ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ὄνομα, ἡ δὲ πίστις παραμένει ἡ ἰδία. (Σ.σ. Ἐδῶ λέγει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, ὅτι οἱ αἰρετικοὶ ὀνομάζονται ἐκ τοῦ ὀνόματος τῶν αἰρεσιάρχων π.χ., ἐκ τοῦ Ἀρείου Ἀρειανοί, τοῦ Νοβάτου Νοβατιανοὶ κλπ, καὶ ὅτι εἰς ἡμᾶς τοὺς Χριστιανοὺς οὐδεὶς ἄνθρωπος μᾶς ἔδωκεν τὸ ὄνομα του, καὶ ἡ πίστις τῶν Ποιμένων μας καὶ ἡμῶν παραμένει ἡ ἰδία δηλαδὴ ἡ Χριστιανικὴ. Τοῦτο καὶ σήμερον τηρεῖται, ἐκ τοῦ Μακράκη Μακρακισταί, τοῦ Πάπα Παπικοί, τοῦ Ματθαίου Ματθαϊκοί, Νέου Ἡμερολογίου Νεοημερολογίται, τοῦ Μάτς Ματσῶνοι, τοῦ Ἰεχωβᾶ Ἰεχωβάδες κλπ.).

Ἀλλὰ δικαιολογία τοῦτο καὶ πρόφασις, ἴσως νὰ μᾶς εἴπῃ, καὶ ἡμεῖς πρὸς αὐτὸν ἀποκρινόμεθα. Διατί εἶπε μου, ἐὰν πρόκειται νὰ ἀγοράσῃς ἐνδύμα, ἂν καὶ δὲν γνωρίζῃς τὴν τέχνην τῆς ὑφαντικῆς, δὲν λέγεις αὐτὰ τὰ λόγια, ὅτι «Δὲν γνωρίζω νὰ ἀγοράζω καὶ μὲ ἀπατοῦν» ἀλλὰ ποιεῖς πάντα τρόπον νὰ μάθῃς νὰ ἀγοράζῃς; Καὶ ὅτιδῆποτε ἄλλο θελήσῃς νὰ ἀγοράσῃς, κάνεις τὸ πᾶν, καὶ ἐξετάζεις καὶ ἐρωτᾷς, καὶ ἀκούεις καὶ μανθάνῃς, καὶ ἐδῶ εἰς ἡμᾶς λέγεις ταῦτα; Ὡστε μὲ τοὺς λόγους σου τούτους δείχνεις ὅτι οὐδόλως καταδέχεσαι τοὺς λόγους μας.

Ἐὰν κάποιος δὲν πιστεύει εἰς οὐδένα δόγμα, καὶ λέγει κι' ἐκεῖνος καθὼς κι' ἐσύ, κατὰ τῶν Χριστιανῶν. «Τόσον πλῆθος ἀνθρώπων ὑπάρχει; κι' ἔχουν πολλὰ καὶ διάφορα δόγματα, ὁ μὲν εἰδωλολάτρης, ὁ δὲ Ἰουδαῖος, ὁ ἕτερος Χριστιανὸς κ.λ.π. δὲν πρέπει οὐδεὶς νὰ πιστεύῃ εἰς οὐδένα ἐξ αὐτῶν διότι ἀλλοιοῦνται, ἐγὼ μανθάνω καὶ δὲν κρίνω, καὶ οὔτε κατηγορῶ οὐδένα ἐξ' αὐτῶν» τότε πλέον ἡ πρόφασίς σου δὲν ἔχει ἰσχύν οὐδεμίαν, διότι καθὼς ἡδυνήθης καὶ ἐξέβαλες τὸ νόθον, ἔτσι θὰ ἰσχύσῃ κι' ἐδῶ νὰ δοκιμάσῃς τὸ συμφέρον;

Ὁ μὲν, ὁ ὁποῖος οὐδένα Δόγμα κατηγορεῖ, εὐκόλως ταῦτα θὰ εἴπῃ, ὁ δὲ κατηγορῶν, κι' ἂν πρὸς τὸ παρὸν δὲν κλίνει πρὸς οὐδένα Δόγμα, τὴν ὁδὸν τὴν ὁποῖαν ἀκολουθεῖ, θὰ δυνηθῇ νὰ ἴδῃ τὸ πρῆπον. Μὴν δικαιολογούμεθα λοιπὸν καὶ μὴν προφασίζόμεθα, πάντα εὐκόλα εἶναι ἐὰν θέλομεν.

Θέλεις νὰ σοῦ δείξω ὅτι εἶναι προφάσεις ταῦτα; Ποῖα πρέπει νὰ πράττομεν καὶ ποῖα δὲν πρέπει

γνωρίζεις; Διατί λοιπὸν δὲν πράττης αὐτὰ ὅπου πρέπει νὰ πράξῃς, ἀλλὰ ἐκεῖνα ὅπου δὲν πρέπει; Πρᾶξε ἐκεῖνα ὅπου πρέπει νὰ πράξῃς, καὶ μὲ εὐθὺν λογισμόν ζήτησον παρὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰ τελειώτερα ὅπου δὲν γνωρίζεις, κι' ἐκεῖνος ἐξάπαντος θὰ σοῦ τὰ ἀποκαλύψῃ· διότι, «Οὐκ ἔστι προσωπολήπτης ὁ Θεός, ἀλλ' ἐν παντί ἔθνηι ὁ φοβούμενος αὐτὸν καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην, δεκτὸς αὐτῷ ἔστιν» (Πραξ. Ι' 34).

Ὅστις δὲν ἔχει προλήψεις, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν πεισθῇ ἀφοῦ ἀκούσῃ ταῦτα, διότι καθὼς, ἐὰν κάποιος Κανὼν (Ἀλφάδι) ἦτο, πρὸς τὸ ὅποιον ἔπρεπε πάντες νὰ εὐθυγραμμισθοῦν, δὲν χρειαζόταν μεγάλη σκέψις, ἀλλὰ εἰς τὸν συγκρίνοντα τὸ ὀρθὸ ἀπὸ τὸ στρεβλόν, εὐκόλον ἦταν νὰ εὐθυγραμμισθῇ μὲ τὸν ἴσιον Κανόνα, ἔτσι καὶ τώρα. Διατί λοιπὸν δὲν βλέπουν τὸ ὀρθόν; Πολὺ βοηθεῖ πρὸς τὴν ἀπιστίαν τους, αἱ προλήψεις ὅπου ἔχουν, καὶ ἄλλες ἀνθρώπινες αἰτίες. Καὶ οἱ αἰρετικοὶ αὐτὰ τὰ ἴδια λέγουν δι' ἡμᾶς, λέγει. Πῶς; μήπως ἡμεῖς ἀπεσχίσθημεν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας; Μήπως ἔχομεν αἰρεσιάρχας ἡμεῖς; Μήπως ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ὀνομαζόμεθα; Μήπως εἶναι Ἡγούμενος ἡμῶν κάποιος, ὥστε εἰς τὸν μὲν ὁ Μαρκίων, εἰς τὸν δέ, ὁ Μανιχαῖος, εἰς τὸν ἕτερον, ὁ Ἀρειος, εἰς τὸν ἄλλον, κάποιος ἄλλος τῆς αἵρέσεως ἀρχηγός;

Ἄν δὲ καὶ ἡμεῖς, ἔχομεν κάποιου ὀνομασία, ἀλλ' ὄχι τοὺς ἀρχηγούς τῶν αἵρέσεων, ἀλλὰ τοὺς προϊσταμένους μας καὶ κυβερνήσαντας τὴν Ἐκκλησίαν. Δὲν ἔχομεν Διδασκάλους ἐπὶ τῆς γῆς, μὴ γένοιτο, ἕναν Διδάσκαλον ἔχωμεν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Κι' ἐκεῖνοι, λέγει, τὰ ἴδια μὲ σᾶς λέγουν. (Δηλαδὴ καὶ οἱ αἰρετικοὶ τὰ ἴδια λόγια λέγουν μὲ ἡμᾶς). Ἀλλὰ ὑπάρχει τὸ ὄνομά τους (τῶν αἰρετικῶν δηλονότι) τὸ ὅποιον τοὺς κατηγορεῖ, καὶ τοὺς φράζει τὰ στόματα. Πολλοὶ ἔγιναν Εἰδωλολάτραι, ἢ αἰρετικοί, ἢ ἄθεοι, καὶ οὐδεὶς δὲν ἐποίησεν τοιαύτην ἐξέτασιν πρὸς ἐκείνους προκειμένου νὰ πιστεύσῃ εἰς ἐκείνους, καὶ εἰς τοὺς φιλοσόφους ὑπῆρχον πολλαὶ ψευδεῖς καὶ νόθαι φιλοσοφίαι, καὶ οὐδεὶς ἐμποδίσθη τῶν ἐχόντων τὴν ὀρθὴν φιλοσοφίαν, νὰ εὐρῇ. Διατί δὲν εἶπαν, ὅταν ἀπεφάσισαν νὰ προστεθοῦν εἰς τινὰ πρὸς αὐτοὺς, ὅτι καὶ τοῦτοι κι' ἐκεῖνοι, καὶ ὅλοι τους ἴδιοι εἶναι, εἰς ποῖον νὰ πεισθῶ; Δὲν εἶπον, ἀλλὰ ἐπέισθησαν» (Ἀγίου Χρυσοστόμου).

Προφασίζονται λοιπὸν προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις, ὄχι ὅτι δὲν γνωρίζουν τὸ ὀρθόν, ἀλλ' ὅτι δὲν τὸ

θέλουν, προφασίζονται οἱ ἄπιστοι, ὅτι δὲν πιστεύουν εἰς τίποτα, καὶ ὁμως πιστεύουν (ἽΟχι εἰς τὸν Χριστόν, διὰ τοῦτο λέγονται καὶ ἄπιστοι) εἰς πάμπολλα καὶ καθημερινὰ πράγματα, ποῖα ταῦτα ἀκούσατε.

«Ἄλλ' ἄπιστεῖς; ἀπάντων τῶν πραγμάτων ἡ πίστις προηγείται. Ποῖος γεωργὸς δύναται νὰ θερίσῃ, ἐὰν πρῶτον δὲν πιστεύσῃ, ὅτι ὁ σπόρος ὅπου σπείρει εἰς τὴν γῆν καὶ σαπίζει, δὲν χάνεται ἀλλὰ ἀνίσταται πολυπλάσιος; Ποῖος δύναται νὰ διαπεράσῃ τὴν θάλασσαν, ἐὰν πρῶτον δὲν πιστεύσῃ εἰς τὸ πλοῖον καὶ εἰς τὸν Κυβερνήτην; Ποῖος ἀσθενὴς δύναται νὰ θεραπευθῇ, ἐὰν μὴ πρῶτον ἐμπιστευθῇ τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς τὸν Ἰατρόν; Ποῖαν τέχνην δέ, ἢ ἐπιστήμην δύναται κάποιος νὰ μάθῃ, ἐὰν μὴ πρῶτον ἐπιδώσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ πιστεύσῃ εἰς τὸν Διδάσκαλον; Ἐὰν λοιπὸν ὁ γεωργὸς πιστεύει εἰς τὴν γῆν, καὶ ὁ πλέων εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ὁ ἀσθενὴς εἰς τὸν Ἰατρόν, σὺ δὲν θέλεις νὰ πιστεύσῃς εἰς τὸν Θεόν, τόσας ἀποδείξεις ἔχων παρ' αὐτοῦ; Πρῶτον μὲν ὅτι σὲ ἐποίησεν ἐκ τοῦ μηδενός καὶ σὲ ἔφερε εἰς ὑπαρξιν. Ἐὰν ὁ πατέρας σου δὲν ὑπῆρχεν, οὐδὲ ἡ μητέρα σου, πολὺ περισσότερο οὐδὲ σὺ ὑπῆρχες ποτέ. Καὶ σὲ ἔπλασε ἐξ ὑγρᾶς οὐσίας, μικρᾶς καὶ ἐλαχίστης σταγόνας, ἡ ὁποία οὐδὲ αὐτὴ ὑπῆρχεν οὐδέποτε, καὶ σὲ ἔφερεν ὁ Θεὸς εἰς τοῦτον τὸν βίον». (Θεοφίλου Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας).

Πιστεύουν λοιπὸν καὶ οἱ ἄπιστοι, ἀλλ' οὐχί εἰς τὸν Θεόν. Πιστεύουν καὶ οἱ αἰρετικοί, (ἽΟχι βέβαια ὀρθῶς τὴν Χριστιανικὴν πίστιν ἀλλὰ πλανημένως) ἀλλὰ εἰς τὴν πλάνην τους εἰς τὴν αἵρεσίν τους. Ἐν γνώσει τους λοιπὸν οἱ αἰρετικοὶ πλανῶνται καὶ ἀκούσατε, καὶ σύνετε.

«Οἱ αἰρετικοί, ὅχι μόνον δὲν ἐζήτησαν πάσαι δυνάμει τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ ἀποδεικνυμένην εἰς αὐτοὺς, παρὰ τῶν γινώσκοντων αὐτὴν, δὲν τὴν ἀνέχθησαν οὔτε τὴν ἐδέχθησαν. Καὶ εἰ μὲν ἦτο ἀληθὴς ἡ ἀπολογία αὐτῇ, ἔπρεπε σφαλλόμενοι νὰ ζητήσουν συγχώρησιν, ὡς μὴ δυνηθέντες νὰ εὑρουν

αὐτὴν, καὶ ὅχι ἕνεκεν πονηρίας γνώμης νὰ συστήσουν τὰς αἵρέσεις, μαχόμενοι μεταξὺ τους, καὶ κατὰ τῆς ἀληθείας. Τώρα ὁμως, καθὼς ἀλληλοκατακρίνονται μεταξύ τους, λόγῳ διαφορετικῶν δογμάτων, γίνονται ὀλοφάνεροι ὅτι ἐκ φιλοδοξίας τῶν αἵρεσι-αρχῶν, πᾶσαι αἱ αἵρέσεις τὰς ἀφορμὰς τῆς εὐστάσεως των ἔχουν, καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, Λύκοι βαρεῖς οἱ ἀρχηγοὶ τῶν αἱρέσεων ὀνομάσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου. Ὅτι δέ, εἶναι ἀδύνατον, τὸν ζητοῦντα μὲ ὅλην του τὴν καρδίαν τὴν εὐρεῖν τῆς ἀληθείας, νὰ μὴν εὕρῃ αὐτὴν, μαρτυρεῖ ὁ Κύριος λέγων, «Πᾶς ὁ αἰτῶν λαμβάνει, καὶ ὁ ζητῶν εὕρισκει κ.λ.π.» (Ματ. Ζ' 8) (ἽΙουστίνου Φιλοσόφου καὶ Μάρτυρος).

Προφασίζονται λοιπὸν οἱ αἰρετικοί, πρὸς σύστασιν τῆς πλάνης των. Προφασίζονται καὶ οἱ Χριστιανοί! προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις. Καὶ τί λέγομεν; καὶ τί δὲν λέγωμεν; Ἀργησα νὰ ζυπνήσω, διότι ἤμουν κουρασμένος ἀπὸ χθες, καὶ ἦλθον ἀργὰ νὰ Ἐκκλησιασθῶ. Ἀργησα νὰ ἔλθω διότι, ὥσπου νὰ σηκώσῃς τὰ κρεβάτια, νὰ τακτοποιήσῃς λιγάκι τὸ σπῆτι, περνάει ἡ ὥρα. Ἀργεῖ κι αὐτός ὁ Παπᾶς νὰ σχολάσῃ, σὲ ἄλλες Ἐκκλησίες, στίς 10 ἔχουν σχολάσει. Αἱ θὰ φάγω λιγάκι κρεατάκι (Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, ναὶ δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω, ἄς μὲ συχωρέσῃ ὁ Θεός. Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτα, τί νὰ ἐξομολογηθῶ; Νὰ σοῦ πῶ, τὰ ἐξερχόμενα βλάπτουν, τὰ εἰσερχόμενα δὲν εἶναι κακόν. Ἐγὼ πάω εἰς τοὺς δεῖνα καὶ ἐκκλησιάζομαι, τό ἴδιον εἶναι. (ἽΕννοεῖ αἰρετικῶν Νισοὺς). Τί νὰ τ' ἀπαριθμῶ ὅλα, μήπως δὲν τὰ γνωρίζετε; Ναὶ τὰ γνωρίζομεν, ὅλοι, καὶ ἄς ἀφήσομεν ἀπ' αὐτῆς τῆς στιγμῆς τὰς ἁμαρτωλὰς προφάσεις, καὶ ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν Κύριον μετανοοῦντες διὰ τὰς κακοπραγίας μας ζητοῦντες τὸ Μέγα τοῦ ἔλεος. Ἄς φροντίσωμεν νὰ μάθωμεν τὴν ὀρθὴν πίστιν, διότι βριθεῖ ἡ Ἑλλάδα μας αἵρέσεις, ἐγχωρίας καὶ ἄλλοδαπὰς, καὶ ἄς προσκολληθῶμεν εἰς αὐτὴν. Ἀμήν.

Ἀριστομένης Καλογερόπουλος

Κινήσεις Ἀρχιερέων

Ἱερὰ Μητρόπολις Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας

Εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγ. Μαρίνης Κορυδαλλοῦ ὁ Σεβασμ. Μητροπ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κατὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Ὁσίου Παταπίου τῇ 8-12-85 π. ἡμ. ἐχειροτόνησεν τὸν Ἀναστ. Γρυπαῖον εἰς διάκονον, τὴν δὲ ἐπομένην εἰς Πρεσβύτερον συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Παν. Ἀρχ. π. Χριστοφόρου καὶ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Σμυράκη, ὡς ἐπίσης καὶ Ἱερέων π. Ἰωάννου Θάνου καὶ Γεωργ. Μπακάλη καὶ Διακόνου π. Γερωντίου.

Εὐχόμεθα εἰς τὸν π. Ἀναστάσιον τιμίαν καὶ ἁγίαν διακονίαν ἐν τῇ Θυσιαστηρίῳ. Ὁ π. Ἀναστάσιος ὑπῆρξεν πνευματικὸν τέκνον τοῦ ἀειμνήστου π. Ἀρτεμίου Νοδaráκη.

✱ Τὴν 2αν Φεβρουαρίου ἐ. ἐ. Ἐορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτῆρος, ἐπανηγύρισε ἡ Ἱερὰ Μονὴ Παναγίας «Φλεβαργιωτίσης» εἰς Σαλαμίνα.

Ἀφ' ἑσπέρας ἐψάλη Μ. Κατανυκτικὸς Ἑσπερινός, τὴν δὲ κυριώνυμον τῆς Ἐορτῆς Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία ὑπὸ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερωντίου, συνιερουργούντων καὶ τοῦ Σεβ. Θεσ/νίκης κ. Εὐθυμίου, τοῦ Πανοσ/του Ἀρχιμ. Πολυκάρπου καὶ τοῦ Διακόνου τῆς Ι. Μητροπόλεως, π. Γερωντίου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας ἐγένετο Λιτάνευσις τῆς Ἱ. Εἰκόνης περίξ τῆς Μονῆς εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Αὐλῶνος κ. Βικέντιος καὶ οἱ Πανοσ/τοι Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Κουσκουτόπουλος καὶ Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος. Παρ' ὅλην τὴν βροχόπτωσην τὴν Λιτάνευσιν ἠκολούθησαν πλῆθος προσκυνητῶν.

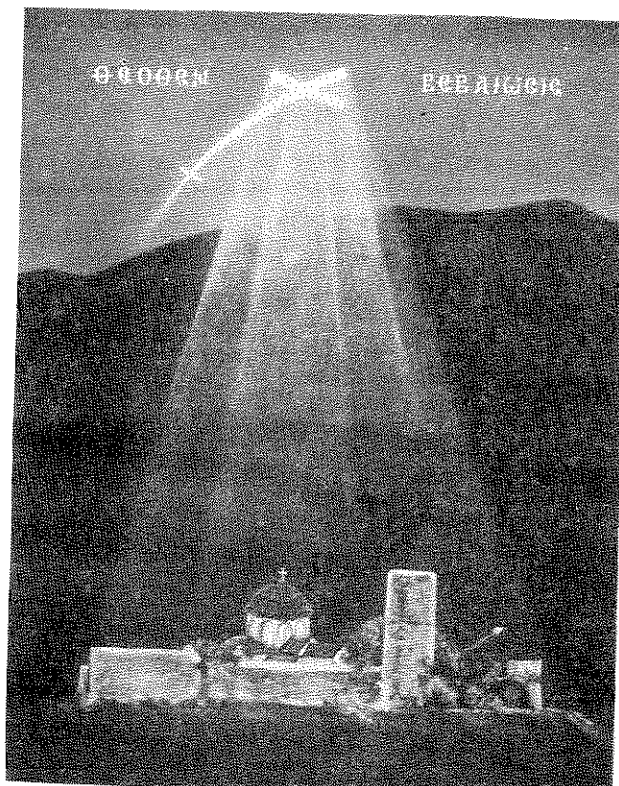
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ μετὰ τῆς Ἀγίας Καθηγουμένης Μητρὸς Συγκλητικῆς παρέθεσε τράπεζαν εἰς ἣν παρεκάθησαν Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καὶ πλῆθος λαοῦ καὶ προσκυνητῶν καὶ πάντες ἐδόξασαν τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν τὸν δοτῆρα παντὸς ἀγαθοῦ.

✱ Τὴν 30ην Ἰανουαρίου ἐ. ἐ. ἀπεδήμησεν πρὸς Κύριον ἡ Σεβαστὴ Μοναχὴ Ἀναστασία Παπατριανταφυλλοπούλου, πνευματικὸν τέκνον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερωντίου. Ἡ νεκρώσιμος Ἀκολουθία ἐψάλη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου-Πειραιῶς, ὑπὸ τοῦ Σεβ. Γερωντίου, τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ι.Ν. Παν/του Ἀρχιμ. Χριστοφόρου καὶ τοῦ Διακόνου τῆς Ι. Μητροπόλεως π. Γερωντίου. Πρὸς τιμὴν τῆς πράγ-

ματι ἀξιαγαπήτου Γεροντίσης Ἀναστασίας, συμπαραερέθησαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται κ.κ. Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ Καλλίνικος, Θεσ/κης Εὐθύμιος καὶ Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας Ἀθανάσιος. Ἡ ταφὴ τῆς νεκρᾶς ἐγένετο εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου παρὰ τὸ Μ. Πεῦκο.

Ἡ «Φ.Ο.» εὐχεται ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς κατατάξῃ τὴν ψυχὴν τῆς μακαριστῆς Γεροντίσης Ἀναστασίας εἰς τὰ τάγματα τῶν Οὐρανίων Ἀγγέλων.

Ἀπὸ τυπογραφικὴν ἀβλεψίαν δὲν ἀνεγράφη εἰς ποῖον ἀνῆκε τὸ μνημόσυνον τῆς ὑπ. ἀριθ. 804 Ἐφημερίδος μας. Λυπούμεθα δι' αὐτό, διότι ἀνῆκε εἰς τὴν σεβαστὴ καὶ καλοκάγαθον πρεσβυτέραν τοῦ Ἱερέως κ. Κωνσταντίνου Μπαχταλιᾶ. Ἡ Φ.Ο. ἐκφράζει καὶ αὕτῃ τὰ θερμὰ τῆς συλλυπητήρια εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειαν τῆς μεταστάσης.

Ἀμβλώσεις, Καταπέλτης κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν Φεμινιστριῶν

Εὔγε εἰς τὸν Πανελλήνιον Ἱατρικὸν Σύλλογον, γιὰ τὰς ἀνευ προηγουμένου ἐν τῇ Ἱστορίᾳ προτάσεις του, ποὺ ὑπέβαλε εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν, ἡ ὁποία συζήτησε τὸ θέμα τῶν ἀμβλώσεων.

«Κανένας νόμος δὲν θὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν Ἱατρὸν νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν πράξιν, παρὰ τὴν συνείδησίν του, εἴτε ἐργάζεται εἰς τὸ Δημόσιον, εἴτε εἰς τὸ ἰδιωτικὸν τομέα.

Νόμος ποὺ θὰ ἐπιτρέπῃ ἀπόλυτα τὸ στάμαγμα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἔστω καὶ εἰς τὴν ἐμβρυακὴν του φάσιν, *κανένα ἐπιχειρημα ἐπιστημονικὸ (ιατρικὸ - βιολογικὸ - νομικὸ - ἱστορικὸ)* δὲν θὰ τὸ δικαιολογήσῃ καὶ προτείνει δημοψήφισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, μετὰ ἀπὸ λεπτομερῆ ἐνημέρωσιν του».

Κατόπιν αὐτοῦ, εἶναι δυνατόν ποτὲ νὰ ὑπάρξῃ ἔστω καὶ ἓνας Ἕλληνας ὁ ὁποῖος νὰ ἔχῃ διαφορετικώτερη γνώμη;

Περὶ Νηστείας

Ἀγωνίζονται, ὅπως βλέπομεν ἐπ' αὐτοῦ καλῶς νὰ ἀποδείξουν τὰ θρησκευτικὰ ἐντυπα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν ὅτι ἡ νηστεία ἐφ' ὅσον ἐθεσμοτήθη παρὰ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἡ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, εἶναι καλὴ πρακτικὴ καὶ ὠφέλιμος καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀλλοιωθῇ· πράγμα τὸ ὁποῖον, σχεδὸν ἀνετράπη, μὲ τοὺς ἀντιλέγοντας, ὅτι δῆθεν πρέπει νὰ γίνῃ ἀντικείμενον συζητήσεως γιὰτὶ ὄχι καὶ προσαρμογῆς μὲ τὰ σημερινὰ δεδομένα τῆς κοινωνίας! Ἀλλά, ποιοὶ εἶναι οἱ ἀνακινοῦντες αὐτὴν τὴν θεμελιώδη κατάστασιν ποὺ ἐπικρατεῖ αἰωνίως ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ νοηθῇ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία χωρὶς αὐτὸν τὸν θεόδοτον θεσμόν; Εἶναι δυνατόν νὰ ὁμιλοῦμεν περὶ νηστείας ἢ περὶ περιστολῆς αὐτῆς ἐφ' ὅσον οἱ Πατέρες μας τὸ εἶχον ὡς ἀπαραίτητον καὶ θεμελιώδες Χριστιανικὸν Βίωμα;

Ἐνήστευσεν ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῷ Σαρανταρίῳ Ὅρει ὁλοκλήρους, τεσσαράκοντα ἡμέρας γιὰ

νὰ μᾶς καταδείξῃ ὅτι καὶ ἐμεῖς, πρὸ τῆς θείας Κοινωνίας ἢ προπαντὸς ἔργου Χριστιανικοῦ πρέπει νὰ νηστεύωμεν διὰ νὰ γίνεταί ἡ «κάθαρσις» τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ποῖος ἐκ τῶν Ἀποστόλων, Πατέρων ἢ Μαρτύρων δὲν ἔκαμε χρῆσιν αὐτοῦ τοῦ ἀναφαίρετου θησαυροῦ ποὺ λέγεται νηστεία; Ὅσοι εὐρίσκονται εἰς τὸν κανόνα τῆς νηστείας, ὅπως προβλέπει καὶ ὀρθοτομεῖ ἡ Ἐκκλησία μας αὐτὸς καὶ θεωρεῖται συνεπὴς Χριστιανὸς.

Μὲ νηστεία ὄχι μόνον τροφῶν ἀλλὰ καὶ γλώσσης καὶ «ἀλλοτρίωσιν» τῶν παθῶν ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ὑμνογράφος τοῦ Τριωδίου θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐπιτελέσωμεν Χριστιανικὸν ἔργον. Μὲ κατάκρισιν τοῦ πλησίον ἢ ἐχθρότητα πρὸς αὐτὸν ἡ νηστεία καθίσταται ἀπόβλητος καὶ βδελυκτὴ παρὰ τοῦ Κυρίου.

Ἡ Μητέρα

Ἐωρτάσθη κατ' αὐτὰς παγκοσμίως ἡ ἑορτὴ τῆς Μητέρας, καὶ φυσικὰ καὶ ἡ ἡμετέρα Πατρίδα φρόντισε νὰ τὴν ἑορτάσῃ μὲ τὸν τρόπον ποὺ γνωρίζουν οἱ ἀρμόδιοι φορεῖς τῶν πολιτιστικῶν ἐκδηλώσεων! Λίγοι, ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἐγνώριζαν ἢ συμμετέσχον σ' αὐτὴν τὴν ἑορτὴν ποὺ εἶχεν ἀπήχισιν παγκοσμιότητος. Τὰ μέσα μας ὁμως μαζικῆς δημοσιότητος καὶ Ἀέρος φρόντισαν νὰ δώσουν τὴν πρέπουσαν θέσιν; Ἰσως, ναί. Ἀλλὰ τί πρέπουσα θέσις μπορεῖ νὰ δοθῇ στὴν Μητέρα ὅταν ἀγνοήθηκε ἡ Μητέρα τῶν Μητέρων καὶ Κυρία τοῦ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς; Γιατί ἀγνόησαν τὴν Μητέρα ποὺ ἐγέννησε καὶ ἐγαλῶύχησε τῶν Πάντων Δημιουργόν; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐγκωμιάζουμε τὴν Μητέρα, ποὺ μέσα σ' αὐτὴν εἶναι ἡ κάθε Μητέρα ποὺ μᾶς ἐκυοφόρησε, ἐφ' ὅσον ἡ κάθε Μητέρα μας **προσεύχεται στὴν Μητέρα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ τοῦ ἀπὸ Ναζαρέτ;** Δὲν βρέθηκε ἓνα στόμα νὰ πῇ τίποτα γι' Αὐτήν; Οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδὲν ἐλέχθη γιὰ τὴν Ἀνασσαν καὶ Κυρίαν τοῦ Παντός! Ἐγνοήθη παντελῶς ἡ Παναγία μας! Τότε τί νόημα εἶχαν οἱ φανφαρονισμοὶ καὶ αἱ ὑποκριτικαὶ ἐκδηλώσεις, ἐφ' ὅσον οἱ μητέρες πλείστων ποὺ τὴν ἐξεθίασαν εὐρίσκονται, ἴσως, παραπεταγμένοι σ' ἓνα, τὸ οἰονδήποτε Γηροκομεῖον;

Ἀνόσιοι, Φιλήδονοι (Β Τιμ. 3.4).

Τὸ Καρναβάλι τοῦ Ρίο

Εἶναι τὸ Ρίο Ἰανέριον, ὅπως ἀναγράφουν οἱ χάρτες, ἐπίσημος λιμὴν τῆς Βραζιλίας καὶ ἐκεῖ κάθε χρόνον λαμβάνει χώραν αὐτὸ τό ἀνοσιούργημα! Συρρέει σ' αὐτὴν τὴν σεξουαλικὴν ἐκτροπὴν πλήθος κόσμου ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς ὑψηλίου. Ἐκεῖ ὅπως μᾶς εἶπαν οἱ Τηλεθεάμονες εἶδαν καὶ ἔφριξαν τὸ βάθος τῆς ἀναισχυντίας καὶ τῆς σεξουαλικότητος! Γυμνοὶ ἢ Γυμναὶ (μόνον μὲ φύλλον συκῆς, καὶ αὐτὸ ἀμφιλεγόμενον) ἐσκόρπισαν τὸν Διονυσιακὸν τῶν οἰστρὸν σ' ὅλους τοὺς παρευρεθέντας! Ὁχριοῦν τὰ ἀρχαῖα Ἑλευσίνια καὶ αἱ ἑορταὶ τοῦ Βάαλ. Ἦταν τόσος ὁ αἰσθησιασμός καὶ τὸ ζετοσίπωμα, ποὺ ὡς ἀποτέλεσμα εἶχεν ἑκατοντάδες νεκροὺς καὶ χιλιάδες ἀσθενεῖς εἰς τὰ νοσοκομεῖα τῆς πόλεως!

Ὅπως οἱ ἐλέφαντες ὅταν γηράσκουν ἀποσύρονται εἰς τὰ βάθη τῆς ζούγκλας καὶ ἀποθνήσκουν, ἔτσι καὶ οἱ ἐργάται τῆς ἀνομίας εἰς τὸ Ρίον ἀποσύρονται τὴν ἡμέραν τοῦ Καρναβάλου καὶ θύουν εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Τὰ ὁψώνια τῆς ἀμαρτίας, ὅπως λέγει ὁ Θεὸς Παῦλος, θάνατος. (Ρωμ. 2.23) καὶ, δυστυχῶς διπλὸς θάνατος ὅπως ἀναγράφει ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος.

Ἀνάγνωσις τοῦ Εὐαγγελίου.

Συντριπτικὴ Δύναμις

Μᾶς ἔκανε κατάπληξιν ποὺ κάποιος ἐξομολόγος - ἀπ' ἐκείνους ποὺ ἀποπνέουν ἄρωμα ἢ ζωὴ τους - μᾶς ἔλεγε, ὅτι κάποιος ἐξομολογούμενος τοῦ εἶπε σὲ στιγμὲς πνευματικῆς ὁμολογίας «ὅτι ὅταν διαβάξῃ τὸ Εὐαγγέλιον ἢ τοὺς Ἀποστόλους πάντα στὰ μάτια του ἀποθησαυρίζονται δάκρυα» καὶ κάθε γραμμὴ τοῦ ἁγίου γραπτοῦ λόγου ἦταν «μισοσβησμένη», τὸ ἴδιο δὲ τὸ Εὐαγγέλιον ἦταν «ἐν διαλύσει» ἀπὸ τὴν συνεχὴ χρῆσιν καὶ ἀνάγνωσιν! Δὲν ἤθελε δὲ νὰ τὸ δώσῃ στὸν βιβλιοδέτην διὰ νὰ τὸ συμμαζέψῃ. Τὸ θεωροῦσε ὡς πολύτιμη «παρακαταθήκη» στὰ χέρια του καὶ σὲ κάθε μετακίνησίν του, ἐκτός Ἀθηνῶν, τὸ εἶχε πάντα κοντά του!

Τὶ πλοῦτος, τί ζωὴ, τί θησαυρός ἀνεπανάληπτος στὰ χέρια μας! Καὶ νὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι καὶ μάλιστα πάρα πολλοὶ ποὺ δὲν τὸ ἔχουν ἀκόμη ἀνοίξει!

Κύπρος καὶ Βορ. Ἡπειρος

Ἐπειδὴ ὁ Σατὰν δὲν ἀφήνει τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας Κάνιγγος 32 ποὺ ἐκπροσωπεῖ τοὺς Γ.Ο.Χ. καὶ τοὺς ἐμμένοντας ἐπὶ τῶν Γνησίων Παραδόσεων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ συμφώνως μὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ μακαριστοῦ πρώην Φλωρίνης κυροῦ Χρυσοστόμου, ἐπὶ πολλοὺς ἐνιαυτοὺς τώρα κλυδωνίζεται ἀπὸ πράξεις καὶ ἐνέργειες τοῦ καθαιρεθέντος πρώην Ἀρχιεπισκόπου κου Αὐξεντίου, καὶ τώρα εὐρίσκουσα τὸν σωστὸν προσανατολισμὸν τῆς δὲν τῆς ἔμενε ὁ χρόνος νὰ προβῇ εἰς ἐνεργείας ἀναγωγικῆς μορφῆς ὅπως εἶναι ἡ τακτικὴ προσευχὴ πρὸς τὸν Κύριον διὰ τοὺς ἀδελφοὺς Κυπρίους καὶ διὰ τοὺς ὑποδούλους τοιοῦτους τῆς Βορ. Ἡπείρου.

Διαφεύγει σὲ πολλοὺς ἀπὸ μᾶς ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καθὼς ἐπίσης καὶ στὶς μεταξὺ μας συναναστροφάς πρέπει ἀγωνιωδῶς νὰ τοὺς ἐνθυμούμεθα. Αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ ἐπισημαίνεται καὶ ἀπὸ τοὺς κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου νὰ ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν τοῦ Ἐκκλησιάσματος ὅτι δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦν εἰς τὰς ἀτομικὰς τῶν προσευχὰς τοὺς ὑποδούλους ἀδελφούς μας. Αὐτὸ θὰ εἶναι εὐάρεστον παρὰ τῷ Κυρίῳ νὰ ἀκούουν τὰ θεῖα Του Ὡτα ὅτι μέσα στὰ τόσα μελήματά μας ποὺ τυχόν τοῦ ἐξαγγέλομεν μὲ τὴν προσευχὴν μας, νὰ εἶναι, ἴσως, ἓνα δυὸ λεπτὰ προσευχὴ γιὰ τὰ «ὁμαίμονα» ἀδέλφια μας.

Πρέπει οἱ σεπτοὶ Ἀρχιερεῖς μας νὰ κάνουν σχετικὴν σταυροφορίαν ἐφ' ὅσον καὶ ἄλλοι Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι δὲν εἶναι ἀμέτοχοι τοιούτων ἐδκηλώσεων.

ΦΩΤΕΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ἦταν Κυριακὴ. Σούρουπο. Ἕνας κύριος, ποὺ κρατοῦσε ἓνα βαλιτσάκι, καθὼς ἀνέβαινε σ' ἓνα πεζοδρόμιο γλίστρησε καὶ ἔπεσε στὸ πεζοδρόμιο. Ἐμεινε γιὰ λίγο κάτω, μέχρι νὰ συνέλθει, καὶ μετὰ σιγά-σιγά σηκώθηκε.

Ἐν τῷ μεταξύ ἓνα νεαρός, ποὺ περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ, συνέχισε βιαστικά τὸν δρόμο του, χωρὶς νὰ σταματήσει. Ἕνας ἄλλος νεαρός, ποὺ περίμενε τὸ λεωφορεῖο στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο, ἔμεινε ἀπαθὴς καὶ κοιτοῦσε, χωρὶς νὰ δώσει τὴν παραμικρὴ σημασία...

Οἱ ἄνθρωποι ἔγιναν ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροι. Ἀγωνίζονται μόνοι γιὰ τὰ συμφέροντά τους καὶ ἀδιαφοροῦν γιὰ τὸν διπλανὸ τους. Γιατί λείπει ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν ψυχὴ τους. (Φιλ. β' 4).

Ἡ Ἱεραποστολὴ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μας

Ἔχομεν, ὡς εἶναι γνωστόν, ἐν τῷ Ἀγῶνι ὑπὲρ τὰ ἐξήκοντα ἔτη, καὶ Θεὸς οἶδε πότε θὰ ἴδῃ τὴν Ἐκκλησίαν Του ἡνωμένην καὶ εὐνομούμενην! Μὲ τὰ ἀνθρώπινα μέτρα ποὺ κρίνομεν, λέμε, πῶς τὰ χρονικὰ ὅρια ποὺ ἐμφανίζονται θὰ εἶναι λίαν ἀπομακρισμένα· τώρα, ἡ Ἐκκλησία μας μὲ τὰς καθαιρέσεις καὶ μὲ τὰς ἀνακηρύξεις, νεύσει θεία, νέων προσώπων ἐν τῇ Σκηνῇ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναλάβῃ τὸ ὑψιστὸν ἔργον τῆς ἱεραποστολῆς ἐν τῇ Ἑννῇ. Τοῦτο θὰ πρέπει νὰ ἀπασχολήσῃ τὴν πλειάδα τῶν Ἐπισκόπων καὶ Μητροπολιτῶν ποὺ ἔχομεν οἱ ὁποῖοι βαδίζουν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ μακαριστοῦ κυρ. Χρυσόστομου (πρώην Φλωρίνης). Μήπως αὐτὸ θὰ εἶναι μία ὑψίστη προσφορὰ πρὸς τὸν Κύριον Ἰησοῦ ποὺ ἐκένωσεν ἑαυτὸν διὰ νὰ σώσῃ τὴν ἐν σκιᾷ καὶ σκότει καθήμενην ἀνθρωπότητα; Χάριτι θεία, κρατοῦμε τῆς ὀρθοδόξου ὁμολογίας καὶ ἀγωνιζόμεθα ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν θείων Πατέρων καὶ Ἀποστολικῶν κανόνων, Μήπως ὅμως, ἐπιπροσθέτως, θὰ πρέπει νὰ ἀναζωπυρωθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ μας αὐτὴ ἡ θεία ἐντολὴ τοῦ Κυρίου «Μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Καὶ ὅπως βλέπομεν, πάντα θεία συνάρσει, ὁλοὲν πληθύνεται, ἡ ἐκκλησία μας ἀλλὰ μήπως ἡ ἀνησυχία μας πρέπει νὰ μεγαλώσῃ ἐτι περισσότερον; Καὶ βέβαια διὰ τοὺς ἐργαζομένους ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου, εἶναι ἐκδηλὰ τὰ ψυχικὰ δῶρα ποὺ δίδει ὁ Κύριος, ἀλλὰ αὐτὰ μήπως πρέπει νὰ τὰ ἐπεκτείνουμεν, τώρα μάλιστα ποὺ εἰσερχόμεθα εἰς τὸ μέγα στάδιον τῶν ἀγώνων, τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς; Μήπως ὁ καθένας μας ἀσχετὰ τοῦ τί προσφέρει ὑλικῶς ἢ ἠθικῶς εἰς τὸν Ἀγῶνα θὰ πρέπει νὰ βάλῃ στόχον «κάτι» περισσότερον; Μήπως ὁ Κύριος δὲν θὰ ἔλθῃ ἀρωγὸς ὁ αὐτὴν τὴν πρόσθετον προσπάθειά μας; Ἐφ' ὅσον βλέπομεν σήμερον σαφῇ τὰ ἴχνη τοῦ ἀποχριστιανισμοῦ τῶν Ἑλληνικῶν μαζῶν, ὀλιγότερος ἴσως ὕπνος γιὰ μᾶς, καὶ μεγαλύτερη προσπάθεια δὲν θὰ βοηθοῦσε διὰ τὸν ἐπαναχριστιανισμὸν καρδιῶν, ποὺ ζοῦν τώρα ἐν ληθάργῳ;

Πένθη

Ὅσοι ἐγνώρισαν τὸν ἐξαιρετικὸν ἄνθρωπον τὸν Χριστιανὸν καὶ Καθηγητὴν τῆς Ποιμαντικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Θεσσαλονίκης, μακαριστὸν Θωμᾶν Προβατάκην ἐλυπήθησαν διὰ τὸν πρόωρον αὐτοκινηστικὸν θάνατόν του. Ἡ φωνὴ τῆς Ὀρθοδόξιας ἐκφράζει εἰλικρινῇ συλλυπητήρια εἰς τὴν νέαν ἐκλεκτὴν Ἐπιστήμονα καὶ συμβολαιογράφον σύζυγόν του καὶ Βέραν Προβατάκη καὶ εἰς τὰ ἀνήλικα τέκνα των. Ὁ Θωμᾶς Προβατάκης ἐλάμπρυνε τὴν Θέσιν τοῦ Χριστιανοῦ Ἐπιστήμονος ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς συμπρωτεύουσας μὲ σωρεῖαν θεολογικῶν συγγραμμάτων, εἰς δὲ τὴν ἀδελφὴν του μοναχὴν Ἡσυχίαν τῆς Μονῆς Ἁγίου Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ εὐχόμεθα τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα. Ἐπίσης δὲ ὅπως ἐνημερώνουν τὰ Γραφεῖα ἐν περιπτώσει μὴ λήψεως τῶν ἀποδείξεων των. Ἀκόμη παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνοδωροὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περιπτώσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.